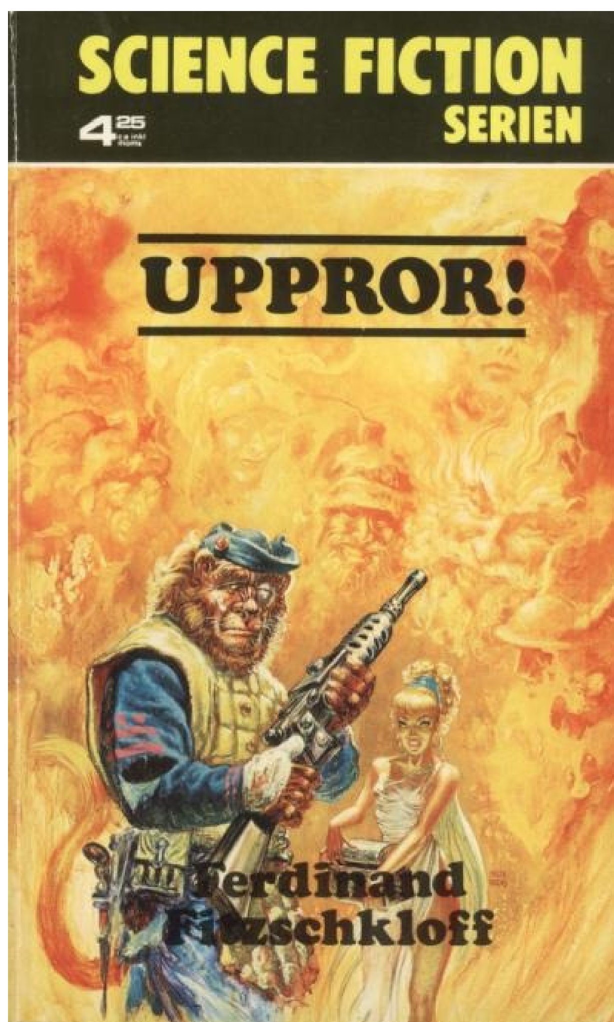

Uppror!

av

Ferdinand Fitzschkloff

Science fiction-serien. 14

Lindfors Förlag AB, Stockholm

Tryck: Civiltryckeriet i Köping AB 1975
ISBN 91 7268 027 X

Förord till den elektroniska utgåvan

Projekt Runebergs elektroniska utgåva av *Uppror!* gjordes i april 2005 med vänligt tillstånd av Gunnar Gällmo.

Som förlaga till scanningen har ett exemplar tryckt av Lindfors 1975 använts. Mig veterligen är det den enda upplagan (**Libris** listar inte boken alls).

1

Chiang Tse-tung njöt av aromen från det lätt parfymerade teet, samtidigt som han lät blicken drömskt glida ut mot den lilla bergssjön och mot Tarantellas berg som reste sig på andra sidan.

Även om Tarantella var en av galaxens mest berömda rekreationsplaneter, och välkänd för att kunna få de hårdaste nervknutar att lösas upp, så var det inte alla som kunde slappna av lika effektivt som Chiang, den dekadente överklassaren som hade råd att fara galax och imperium runt och jämföra de fina nyansskillnaderna i aromen hos det te, som odlats under skilda solars sken.

Nick Sonny var lugn på ytan. Åratals Flummdisciplin hade förvandlat hans psyke och kropp till ett perfekt verktyg. Han kunde inte bara reagera blixtsnabbt på hot eller anfall utifrån, han kunde också dölja sina tankar och känslor under den mest utstuderade tortyr - vilket han ofta hade anledning till - eller rentav under sin semester, vilket hände betydligt mer sällan.

Han satt på hotellets terass med utsikt över sjön och bergen och smuttade på en superespresso, som skulle fått tarmarna att skrumpna och förkolna under häftiga slingranden hos en genomsnittlig galaktisk medborgare. Nick Sonny var ingen genomsnittlig galaktisk medborgare.

Som Fritt Arbetande Alert Nervknippe fick han utstå värre prövningar än starkt kaffe. Friheten var alltid värd att försvara, och han och hans

kolleger inom FAAN fick gång på gång riskera livet för att försvara sina överordnades frihet.

Nå, nu var han i alla fall ledig, och koppla av skulle han göra om han så gick åt på kuppen. En månad framåt skulle han inte ägna en tanke åt de glosögda, laoschtjianska monstren eller åt några andra undergrävande element, som hotade Nostranska Kretsens fred.

Han satte ned kaffekoppen och försökte komma ihåg, vilket kursmoment i hans långa militärutbildning som hade lärt honom njuta av naturvyer. Han hade litet svårt att få in tekniken. Hans knivskarpa hörsel envisades med att koncentrera sig på det mystiska tickandet från kaffeskeden...

Tickandet från kaffeskeden!

Med den blixtsnabba reaktionshastighet som en lång agentträning byggt upp kastade han ut skeden genom fönstret. Att fönstret råkade vara stängt, och att hotellets luftkonditionering råkade i hopplöst olag när skeden krossade rutan, var en bagatell jämfört med den förödelse som åstadkoms när skeden hunnit falla ned i sjön och med sin explosion kastade upp en vattenkaskad som översvämmade stranden inom en avsevärd radie. Som tur var hade sockret i kaffet redan smält, varför skeden kunde avvaras.

Nick Sonny suckade. Inte ens på semestern gick han säker för alla lömska attentatförsök. Det fanns tillfällen, då han längtade bort från bittra stjärnors sting, från rymdens kyla och agentlivets ensamhet till ett rött litet lyxpalats vid stranden... Men bort, falska tanke! Ständig vaksamhet var frihetens pris, och det var hans och de andraFAANens uppgift att vara vaksamma, att bevaka Pax Nostra mot alla skumma figurer och utplanetingar.

Sonny återgick till att smutta på espresson, medan han till synes förstrött såg och hörde på de övriga hotellgästerna på terassrestaurangen. Dessa till synes förströdda observationer var en väl inövad vana, som vid åtskilliga tillfällen räddat hans liv, till stor glädje för honom själv, till stor sorg för Nostranska Kretsens fiender och till ännu större sorg för Nostranska Kretsens övriga karriärister, som hängde honom i hälarna och väntade på att han skulle falla från under något livsfarligt uppdrag så att de själva kunde ta över hans titel och status. I själva verket var hans hjärna knivskarpt uppmärksam bakom den förströdda fasaden. Ingenting undgick honom. Han uppfattade allt det till synes vardagliga som skedde runt omkring honom, och som kunde informera honom om både det ena och det andra.

Det undgick honom inte att en daggmaskmänniska från Knöckl slingrade sig ut på terassen och tog plats vid ett av borden. Trots dess starkt muterade kroppsform rörde det sig om en medlem av människosläktet, en av de många avvikelser som uppkommit när mänskligheten spred sig över galaxen och som var så annorlunda att de ofelbart måste ha skumma avsikter.

--Hovmästarn, väste daggmaskmänniskan fram, kan jag få en koldolmar med vaniljsås tack!

Flera ögonbryn höjdes på terassen. För de ordinära hotellgästerna verkade detta vara en egendomlig beställning, eftersom daggmaskmänniskorna var kända för en strikt vegetarisk diet.

Men Nick Sonny var ingen ordinär hotellgäst. Han visste att den nyanländes säregna beställning inte berodde på någon egendomlig nyck, utan var ett kodmeddelande riktat till den vackraste och viktigaste individ som för närvarande vistades på Tarantella, nämligen han själv.

Han reste sig och gick fram till det bord där daggmaskmänniskan hade satt sig. Han befarade det värsta.

—-Rabarber rabarber, sade han. Tillåter ni att jag slår mig ned?

--Purjolök purjolök. För all del.

Att daggmaskmänniskan kände till den nostranska grönsakskoden bekräftade, att Nick Sonnys semester definitivt hade gått i stöpet.

Om de omgivande hotellgästerna hade lyssnat noga på samtalet, skulle de med största sannolikhet fått intrycket att både Nick Sonny och daggmaskmänniskan var smått vridna. En och annan mindre lojal medborgare skulle kanske ha ansett att de haft rätt i detta antagande, men en sådan upprorisk tanke föll givetvis tillbaka på vederbörande själv. De snabbt framspottade grönsaksbeteckningarna var inget symtom på ordinär mani, utan dolde information som kunde bli avgörande för galaxens väl och ve.

--Blomkål kikärtor.

--Vaxbönor tomater?

--Isbergssallad.

--Milda matilda!

Den sista repliken var rent klarspråk, och gav uttryck åt Nick Sonnys bestörning då han fick veta att Nostranska Kretsens bestånd hängde på att han omedelbart återvände till sitt rymdskepp

Mördarn och satte sig i kontakt med högsta ort.

*

Överpamp Elihu Burnscar såg ut som om han bar galaxers tyngd på sina axlar. Han hade påsar under ögonen, en tung dubbelhaka, näsa som en fågelnäbb. Hans vänner liknade honom vid en stolt örn, hans fiender vid en ruvande gam. Nick Sonny tänkte ofta på honom som en förbaskad buffel som satt och hade det gott vid sitt skrivbord när en annan stackars FAAN fick slita hund på fältet.

Men innerst inne visste han att det var orättvist. Elihu Burnscar hade på sitt ansvar att hålla reda på alla de otaliga hot som ständigt dök upp mot Nostranska Kretsens lag och ordning. Detta var orsaken till en del av hans härjade utseende. Ännu hårdare var det att ständigt vara tvungen att bevara sin egen position mot alla unga karriärdiplomater, som inte skulle tveka att lägga förgiftat socker i hans kaffe för att ta över hans feta lön.

--Nick, sade han med ett brett leende, du anar inte hur lättad jag är att jag lyckades få tag på dig.

--Nöjet är helt på din sida, tänkte Nick Sonny säga. Men så uttryckte sig inte ett Fritt Arbetande Alert Nervknippe, som ständigt var berett att offra sin bekvämlighet och rentav sitt liv -- för att inte tala om andras -- för den plikt han vigt sitt liv åt. I stället sade han:

--Jag antar att det rör sig om allvarliga saker. Har laoschtjianerna infiltrerat igen?

Laoschtjianska Komplexet -- de svåraste konkurrenterna om dominansen över galaxen. Ett släkte som utvecklats från fåglarna, inte från primaterna, och som hyste ett djupt ingrott förakt för mänskligheten. Ett förakt som självfallet bara avslöjade deras egen mindervärdighet.

--Nej, Nick. Om det ändå varit så enkelt.

--Om det ändå varit så enkelt? upprepade Sonny. Han började ana att det verkligen gällde allvar den här gången. Menar du att något ännu värre har dykt upp?

Det föreföll knappast möjligt.

--Ja, Nick. Burnscars röst bröt sig av förtvivlan. Har du någonsin hört talas om LL?

--LL? Nej. Är det utrikiska eller är det någon förkortning?

--En förkortning. Står för Longobardiska Ligan.

--Namnet säger mig ingenting.

--Utmärkt. Det borde det inte göra. Vi har samlat information om dem länge, men saken har varit stämplad som topphemlig. Jag själv är den ende som hittills haft full överblick över situationen. Friheten är alltid värd att försvara.

Nostranska Kretsens frihet att expandera, uppenbart eller förteget. Nostranska Kontrollens frihet att styra och livnära sig på Nostranska Kretsen. Nostranska Kontrollkontrollens frihet att härja som den ville med Nostranska Kontrollen. Och, framför allt, Elihu Burnscars frihet att göra som han ville med Nostranska Kontrollkontrollen.

--Nå?

--Nick, Longobardiska Ligan är det värsta hot galaxen någonsin varit utsatt för. Och inte bara Nostranska Kretsen -- för en gångs skullsammanfaller våra intressen med Laoschtjianska Komplexets.

Nick Sonny stelnade till. Hans världsbild rasade samman. Gemensamma intressen med Laoschtjianska Komplexet -- eller Mindervärdeskomplexet, som det brukade kallas i informella sammanhang -- oj!

--Elihu, sade han andlöst. Vad menar du?

--Nick, Longobardiska Ligan har infiltrerat Terranska Kretsen, Laoschtjianska Komplexet, Araratoligarkin, Envisa Enklaven -- kort sagt, varenda politisk enhet i hela Vintergatan.

—-Men vilken makt representerar de?

Burnscar stönade.

--Det är just där skon klämmer. De representerar ingen makt alls! Inte ens sin egen! Vad de försöker göra är att riva ned alla maktstrukturer och bygga upp en pangalaktisk federation som styrs nedifrån. Fattar du vad det skulle innebära om de lyckades?

Nick Sonny bleknade. Hans knivskarpa hjärna var inte sen att dra slutsatserna.

Nostra med sina myllrande städer, sina parker och lekplatser, rekreationsområden och väldiga museer. Nav och centrum för den nostranska kulturen och det nostranska inflytandet. Som under seklernas lopp hade spritt den nostranska civilisationens välsignelser över en stor del av galaxen. Som haft att kämpa mot obildade utplanetingar som inte förstått att uppskatta dessa välsignelser utan föredragit sitt eget. Som härdats av kampen, som utvecklat ett hypereffektivt försvar (och anfall) för att bevara den bästa av alla tänkbara världar och göra alla andra världar så

lik den som möjligt.

Och nu hotades både Nostra och de konkurrerande kulturerna av en galaxomfattande fred. En fred som inte längre skulle vara Pax Nostra, utan bara Pax. En fred, där det inte längre fanns någon plats för vare sig toppadministratörer eller Fritt Arbetande Alerta Nervknippen. En fred, som skulle innebära att han själv

degraderades till civil. Tvi!

--Elihu, sade han, vad hade du tänkt att vi skulle göra åt det här?

--Ingen aning, Nick. Du får fullständiga befogenheter, både de vanliga som Fritt Arbetande Alert Nervknippe med rätt att döda, stjäla och begå äktenskapsbrott och alla andra lagliga eller olagliga rättigheter du kan komma på att ta dig för att lösa det här problemet -— bara du lyckas, bara LL sprängs och lag, ordning, krig och byråkrati bevaras i galaxen. Om du misslyckas så...

Han behövde inte säga mer. De nostranska agenterna valdes ut bland folk som ville offra allt för Nostra, men om de skulle ändra inställning sedan de kommit i tjänst fanns det medel att få dem att göra sin plikt ändå. Om Nick Sonny åtog sig uppdraget hade han kanske tio procents chans att klara sig levande ur det. Vägrade han, eller om han misslyckades och överlevde fick han vara glad om han slapp undan med en avrättning.

--Jag åtar mig uppdraget, sade han.

--Jag visste väl det, sade Burnscar. Jag tvivlade inte ett ögonblick på ditt tappra hjärta.

Eller rättare sagt på din motvilja mot att utsättas för vår specialbehandling, tänkte han för sig själv. Men så uttryckte sig inte en överpamp iNostranska Kontrollen. I varje fall inte när man talades vid över ultraradio, och mindre diplomatiska formuleringar kunnat avlyssnas och utnyttjas av den lede fi eller konkurrenter om posten.

--Nå, fortsatte han, sätt på avskrivaren så sänder jag all information vi lyckats samla om de lumpna skurkarna. Lycka till, Nick. Nostra litar på dig.

Skärmen till ultraradion slocknade. Ur avskrivaren kom en bunt tättskrivna rapporter. Nick Sonny plockade upp dem, ordnade dem, lade ned dem på ett bord och rusade blixtsnabbt fram mot skeppets toalett. Den situation han hamnat i hade i påfallande hög grad accelererat hans ämnesomsättning.

Han fick upp dörren, slet upp livremmen och satte sig. I samma ögonblick föll hans blick på en skylt ovanför dörren:

"Använd ej toaletten vid uppehåll på planet."

Sonny reste sig, halade upp byxorna, spände åt livremmen och ställde sig instinktivt i givakt. Nostranska Kontrollens specialbehandling kunde även utmätas för smärre förseelser. Bortsett från det fasade han vid närmare eftertanke för de diplomatiska följder det kunnat få, om det blev känt att en representant för Nostra orenat på Tarantella och man tolkade det som ett uttryck för helt andra känslor än dem han faktiskt hyste.

Han rusade ut ur toaletten, ut ur Mördarn, över rymdfältet och bort mot rymdfältsbyggnaden, där det fanns möjlighet att få problem av detta slag lösta. Hans smärta, seniga kropp kunde med lätthet mäta sig med professionella idrottstopparinom de flesta grenar, inklusive löpning alla distanser. Men även solen har sina fläckar. Alldeles innan han nådde fram till byggnaden saktade han plötsligt farten, stannade och lommade tillbaka till Mördarn.

Hans omedelbara problem hade plötsligt fått en annan karaktär.

2

Professor Jala Lurt smuttade på kaffet, gjorde en grimas som inte kunde lämna någon i okunnighet om hans omdöme om detsamma samt ställde ned koppen.

--Vem är skyldig till kaffet idag?

--Jag. Bengan Saatana satte ned sin egen mugg av extra tjockt gjutjärn -- han behövde all fysisk träning han kunde få. Ett av mina specialrecept. "Rymdhjältefika" kallar jag det. Ingen som inte skrivit på Rymdhjältekontraktet skulle överleva en kopp tillräckligt länge för att njuta av de fina smaknyanserna. Extra hårdrostat kaffe från Kentzschija, litet cikoria, en näve cayennepeppar, en gnutta cyankalium, en flaska Tabasco, en nypa stryknin...

--Hm. Jag tycker nog helhetsintrycket lämnar en del övrigt att önska. Professor Lurts anletsdrag hade slätats ut något. Att hans mungipor fortfarande gick nedåt var ingenting att oroa sig för, då de aldrig gjorde annat. Den dystra minen, det grå håret och den magra kroppen skar sig mot den pråliga klädedräkten, jackan med den höga kragen, de utsvängda byxorna och det gnistrande skärpet, som gav honom ett oväntat muntert drag. En hängiven forskare, som använde varje ledig minut åt djupa och långvariga efterforskningar om Ctulhyana -— det Gamla Släktet, som spred sin civilisation över galaxen innan trilobiterna var påtänkta och som lämnat efter sig konstföremål

på otaliga världar. Tyvärr blev han aldrig färdig med dessa forskningar, då han tillsammans med Nick Sonny och dennes övriga underhuggare minst en gång i månaden kallades ut på ett livsfarligt uppdrag, under vilka de minst en gång i veckan löpte nittio procents risk att avlida. Den statistiska sannolikheten för att de fortfarande skulle vara vid liv var så otroligt låg, att professorn nöjde sig med att rycka på axlarna och konstatera att även vetenskapen har sina gränser och inte kan förklara allt.

—-Bengan gör så gott han kan, Jala, sade Nick Sonny. Och värre har jag faktiskt smakat.

Det var inte enbart av vänlighet han försökte hålla Bengan Saatana på gott humör. Även om denne var honom obrottsligt lojal, så kunde han tappa humöret, och då var det säkrast att vistas på annan ort. Saatana påminde Sonny om en Hollywoodupplaga av en förhistorisk grottmänniska. En varelse som var nästan lika bred som han var lång. Hans runda, för den melodramatiska effektens skull rakade huvud gick över i en tjock hals som reste sig över ett par massiva skuldror. Armarna och benen stod i proportion till den väldiga bålen. En jätte som fötts, växt upp och försökt hävda sig på en planet där tyngdkraften var fem gånger så hög som på jorden.

Många hade av misstag tagit honom för en vanlig människa som blivit otroligt fet. I den mån de försökt utnyttja denna skenbara situation, hade de bittert fått ångra det.

Officiellt var han lika intelligent som han var stark, men det berodde på att han hade kontakter som kunde manipulera dataregistren. Han klaradesig dock hyggligt som skeppsmaskinist, och om någon lade märke till en viss bristande förmåga på andra områden och var dum nog att säga det, så fick han inte tillfälle att skaffa ett större antal vittnen än en FAAN med lätthet kunde röja ur vägen.

—-Undra på det. Du har ju glömt ta socker. Här!

Bengan tog upp sockerskålen och räckte över den åt professor Lurt. Denne tog två bitar, lade dem i koppen, rörde om, smakade igen, grimaserade inte fullt så illa som förra gången men tog för säkerhets skull tre bitar till.

En av sockerbitarna vred sig häftigt ur hans grepp, föll ned på golvet, rullade bort en bit från bordet och började utvidga sig. Inom kort hade den format sig till en ungefärlig människogestalt: lång och mager med en hårtufs över den lågt liggande pannan. Ögonen såg ut som små prickar, öronen låg tätt hoprullade mot huvudskålen som snäckor, spetsiga som på en katt. Huvudet såg ut som ett ägg, vilket var en händelse som såg ut som en tanke.

Det låg över huvud taget något kattliknande över Smil Senil. Hans tysta sätt att röra sig, hans förmåga att hålla sig orörlig långa tidsrymder. Både katt och kameleont, med förmåga att inte bara ändra färg utan också form och storlek. Han kunde med andra ord se ut exakt som han ville, vilket var synnerligen praktiskt på den ogästvänliga planet där han sett dagens ljus, och där hans släkte inte skulle haft en chans att överleva utan denna förmåga. Ännu mer praktiskt var det för Terranska Kontrollen att exploatera dennaförmåga jämte Saatanas styrka, Lurts intelligens och Sonnys oförvägna tapperhet och överlägsenhet på livets alla områden.

—-Du och dina lömska knep, morrade Saatana. Apa dig, det kan du, men göra något nyttigt arbete, det kan du ta mig dalerna inte.

--Du din förväxta klumpeduns, genmälde Senil. Håll dig du till dina muskelstärkande övningar, för något annat lär du väl inte ha att förstärka. Jag måste träna för att hålla mig i form.

Saatana gav upp ett rytande som fick Mördarns väggar att darra, reste sig, välte kaffebordet över ända, tog gjutjärnspannan från spisen och vräkte den mot Senil. Denne duckade skickligt undan så att han endast fick ytliga

skador, genomgick en av sina ögonblickliga formförändringar till en rakbladsvass bila som kom farande mot Saatana, som i sista stunden grep tag i skaftet och lyckades hindra eggen från att tränga alltför djupt in. Senil omformade sig då till en boaorm, varefter de båda gick i clinch.

—-Försök nu lugna ned er litet, hörnini, sade Nick Sonny. Ibland blev han faktiskt litet trött på de bådas godmodiga munhuggande, som för en utomstående kunnat verka som om de inte gillat varandra.

Motvilligt släppte boaormen taget och återgick till den form Senil brukade till vardags. Saatana reste med en grymtning upp bordet igen och satte sig.

--Era små meningsutbyten får vänta tills vi har gott om tid. Nu har vi allvarligare saker att tänka på. Glöm inte att galaxens öde står på spel och att det är vår sak att rädda den!--Jag vet, Nick, sade Saatana, men det är alltid svårt för mig att få grepp om ett uppdrag innan fajtandet kommit igång. Du vet att mitt släkte inte har så stor föreställningsförmåga.

--Om ni nu har någonting, kunde inte Senil låta bli att säga, men nöjde sig med det. Saatana såg på honom med en blick som kunnat få schpluffsmjölk att skära sig, men vidtog inga våldsamma åtgärder.

-—Det här hotet mot galaxens säkerhet, ja, sade Lurt. Longobardiska Ligan? Vilka uppgifter om dem har du fått från Burnscar, Nick?

--Inte alltför mycket. Ett perverst gäng som inte har någon känsla för kulturella världen. Namnet har de tagit efter någon gammal forntida nostransk folkstam -- det tycks närmast syfta på deras generande hårväxt på huvudets över- och undersida.

Långhåriga saker helt enkelt. En kräftsvulst på vår sunda samhällskropp. Ändå tycks de ha något slags förvriden pseudointelligens, eftersom de lyckats sprida sig så mycket som de har gjort.

—-Fy fasen, Nick, sade Saatana. Tacka vet jag den präktiga ungdomen på min hemplanet. Super och slåss och har inte en tanke på att ändra på något.

--Större delen av galaxens ungdom är nog präktig, Bengan, sade Sonny. Men det är rötäggen som märks. Och när de dessutom börjar organisera sig, kan en liten tuva välta stor galax.

--Det vetenskapliga sättet att bekämpa en fiende, sade Lurt precist, är att ta kål på de stora gossarna. Eftersom pöbeln rent definitionsmässigt inte kan klara sig själv -- kunde den det så skulleju varken Nostranska Kontrollen eller FAAN behövas -- så kommer de subversiva elementen med intill visshet gränsande sannolikhet att irra omkring som yra höns, om man bara kan avlägsna hjärnorna bakom komplotten, de stora, samvetslösa uppviglarna bakom kulisserna. Svårigheten är bara att räkna ut vilka de är och var de finns.

--Just det, Jala, sade Sonny. Som väl är har våra fast bosatta agenter tydligen gjort ett bra jobb. De har fått arbeta med problemet länge, i den mån Burnscar vågat informera dem, och ur deras rapporter kan man skönja ett visst mönster.

De fast bosatta agenterna -- pålitliga gossar, som Nostranska Kontrollen hade utplacerade på alla bebodda planeter utanför Nostranska Kretsens kontroll för att i tid avslöja alla skumma ränker från de korkade folkslag, som ännu inte förmått uppskatta Nostras överlägsenhet, och som Nostranska Kontrollen för säkerhets skull (utan att informera Nostranska Kontrollen) hade utplacerat på alla bebodda planeter inom Nostranska kretsen, för att skydda sin egen maktposition och ostört kunna leva livets glada dagar utan att någon tyckte illa vara länge nog för att göra något åt det. Bastanta stöttepelare, som under täckmantel av att bedriva lönsam handel gjorde vardagsjobbet och bevakade Nostras intressen, tills det började hetta till på allvar, då Fritt Arbetande Alert Nervknippe fick tillfälle att hoppa in, göra några hjältedåd och skörda äran både av deras och sitt eget arbete.

--Hm, sade Lurt Och hur ser det mönstret ut?

--Ligan har som sagt infiltrerat hela galaxen, tvärs över alla gränser mellan maktblocken i vårsurt förvärvade maktbalans. Men vissa tecken tyder på att centrum för deras lömska planer ligger på planeten Atsnet.

--Atsnet? Är det inte en nybyggarplanet någonstans i Nostranska Kretsens utkanter?

—-Just det. En värld som snabbt utvecklats från primitiv, simpel naturlighet till ett civiliserat område. Avstjälpningsplats för Kretsens befolkningsöverskott -- plus en massa utplanetiskt avskum från de andra politiska enheterna. En miljö, där det är svårt att bevara den nostranska kulturen ren, och där sinnessjuka idéer om pacifism och anarkism och olika kulturers lika värde får en alltför god grogrund.

--Jag förstår. Någonstans på Atsnet finns alltså problemets lösning.

--Ja. Men var där? Ett stort frågetecken. Ligan finns på Atsnet, och tydligen har de sitt högkvarter där. Men mer än så har vår agent på platsen ännu inte lyckats avslöja.

--Ett annat stort frågetecken, sade Lurt med ett drömskt uttryck i ögonen, är varför människor som har tillgång till den nostranska civilisationens alla förmåner av till synes outgrundliga skäl väljer att bita den hand som föder dem, att ge utlopp för sin galla inför den kultur som byggts upp av deras hårt arbetande förfäder och ränteuppbärande fäder. Är det något som styr dem? Har de haft en olycklig barndom? Har de ont i magen? Även de som hotar galaxens säkerhet har rätt att bli tagna på allvar. Man säger i galaxen, att LL är subversiva, men ingen säger av vilka irrelevanta skäl LL är subversiva. Jag skulle gärna ha inlett psykologiska studier i frågan. Men nu hotar de

inte bara galaxens säkerhet, de drumlarna har också avbrutit mina forskningar om Ctulhyana, och då skall det sannerligen inte daltas här inte. Det skall bli mig ett nöje att utarbeta en sant vetenskaplig metod att avlägsna dem från galaxens ytor.

--Är det någon teknisk grunka du behöver ha konstruerad, så hjälper jag gärna till, mullrade Bengan.

—-Tack, Bengan. Men först måste jag samordna fakta. Och innan jag kan göra det måste jag ha fakta att samordna. Nick, jag skulle gärna vilja titta igenom utskrifterna om du inte har något emot det.

—-Det går bra, bara du fyller i en ansökan i tre exemplar som vanligt. Dokumentationen kräver sitt.

När det gällde att ta livet av folk (om nu de som vände sig mot Nostras intressen kunde kallas folk) hade varje FAAN fulla befogenheter och litet till. Bedömde de någon som skyldig blev de automatiskt vederbörandes domare, jury, bödel och begravningsentreprenör. De mer fredliga rutinerna hade däremot inte ägnats det intresse som krävdes för att förenkla dem.

--Ujujuj, Nick, sade Lurt. Det här var verkligen fula fiskar.

Han hade läst igenom utskrifterna och höll som bäst på att försöka hämta sig från chocken.

--Burnscar överdrev inte när han sade att de var det värsta hot galaxen någonsin varit utsatt för, instämde Sonny.

--Liknande ideer har faktiskt dykt upp då och då i de flesta planeters historia, sade Lurt precist.Som väl är har alltid förnuftigare folkgrupper fått bukt med dem i tid. Men nu ser det illa ut.

--Så länge det finns död finns det hopp, genmälde Sonny. En FAAN bär inte strålpistolen förgäves, utan är en Nostras tjänare, en hämnare, till att klämma åt alla skurkar.

--Ty inte en FAAN finns, som inte är av godo, höll Lurt med. Har något Snabbt Kringilande Upprustningsmaskineri kopplats in?

--SKUM 9 under befäl av kapten Pröfln Tell är redan på väg till Atsnet, sade Sonny. Men en SKUM kan inte landstiga på Atsnet utan en överenskommelse med de lokal myndigheterna, och så länge vi inte vet mer om LL bör vi säga så litet som möjligt till dem. Väggarna har öron. Longobarderna lägger pussel, behåll din bit. En galaktisk tiger.

--Nå, då får vi alltså landa själva medan SKUM ligger i bana runt planeten, sade Lurt. Och sedan?

--Åtta ögon ser mer än två, sade Sonny. Jag tror det blir bäst att vi skiljs åt sedan vi landat på Atsnet. Själv tar jag kontakt med den bofaste agenten på platsen och pumpar honom. Du som ser förläst ut kan mygla in dig i

studentkretsarna. Jag litar inte på folk som pluggar i stället för att göra skäl för brödfödan med hederliga slagsmål. De får bara en massa ideer i skallen. Säkert bland de första människor som LL försöker värva.

--Gäller din motvilja mot plugg även mina forskningar om Ctulhyana, Nick?

--Givetvis inte. Det är ju en helt annan sak. Det är jag ju intresserad av själv.

Lurt behöll sina tankar för sig själv. Han hade sina åsikter om råskinn som inte förstod att

uppskatta värdet av vetenskaplig forskning och förträffligheten hos dem som bedrev den. Han skulle helst velat tillbringa sitt återstående liv i Nostras arkiv och tränga in ostört i alla gamla dokument om Ctulhyanas efterlämnade konstföremål, alla de gamla mästerverken som kunde syfta på deras beök -- Hesekiel, Nostradamus, Däniken, Ludrik -- men tyvärr hade Nostranska Kontrollen i ett obevakat ögonblick innanför nackhuden på honom opererat in ett litet korn av ett superhögexplosivt ämne, som med lätthet kunde utlösas om han deserterade. Lojaliteten hos Nostras trogna tjänare var i allmänhet synnerligen välmotiverad.

Högt sade han: --Nå, då är vi båda placerade. Men Smil och Bengan?

--Bengan tror jag vi har störst nytta av om han avvaktar ombord på SKUM 9 och fördriver tiden med att göra ritningar till helvetesmaskiner, sade Sonny. Smil får följa med dig. De miljöer du hamnar i bör ge honom stora möjligheter att utnyttja sin specialbegåvning.

--Riktigt, Nick. Puh, sådana här fasansfulla sammansvärjningar blir jag torr i halsen av. Jag skulle nästan kunna stå ut med en kopp till av Bengans kaffe.

--Det skall väl kunna ordnas, sade Sonny. Bengan, ropade han ut i pentryt. Jala är torr i halsen. Bland annat. Jag skulle förresten kunna behöva något drickbart själv också. Gör i ordning en omgång kaffe, men var litet försiktig med cayennepepparn.

--Skall bli, Nick, ekade Saatanas röst.

Inom kort spred sig doften av kaffe genom

Mördarn. De fyra trogna kamraterna satte sig bekvämt till rätta för att avnjuta detta i brist på bättre, då helvetet bröt löst.

Mördarns larmsystem var minst sagt effektivt. Två gälla toner gled upp och ned i glissando med parallellförda tritonusintervall, samtidigt som en skälvning strax under nedre hörbarhetsgränsen fick skeppets skrov att darra. För säkerhets skull tändes ett antal strålkastare, vars ljus gled genom det synliga spektrum och som automatiskt riktades mot de ombordvarandes ansikten. För att ingen skulle slippa undan genom att simulera dövblindhet, spreds dessutom koncentrerade ammoniakångor i skeppets samtliga utrymmen.

Sonny trevade sig fram till instrumentbrädan, slog från larmet och kopplade på kommunikatorn.

På skärmen visade sig ett alltför välkänt ansikte. Tydligen var Nostranska Kretsens och Laoschtjianska Komplexets numera temporärt gemensamma intressen lika hemligstämplade på båda sidor. På ytan fortskred de gamla hjärtligheterna som vanligt.

--Tjänare, Nick, sade den förhatliga gestalten, vars huvud liknade en fågels, vilket inte var så konstigt eftersom det var en fågels, de svarta, hårliknande fjädrarna föll bakåt från ett spetsigt hårfäste på den höga pannan. Ansiktet var kilformat, näsan var krokig, munnen en smal skåra över en insjunken haka. Ögonen låg djupt, var sneda, pupillerna smala springor. Naglarna syntes inte på skärmen, men Sonny visste att de var långa, som klor. Trevligt att ses, fortsatte han. Det var bara en liten sak jag ville tala om för dig. Jag har just sett till att det lagts in en liten bomb pårymdfältet under din skuta. Liten men naggande god, skulle man kunna säga. Faktiskt riktigt god sprängkraft. När den har exploderat, kommer det inte att finnas någonting kvar av dig eller dina kompisar. Hehe! Galaxen fri från ett av de största hindren för Laoschtjs ärorika dominans! För att ge dig tid att bereda dig på din sista stund, kan jag tala om att explosionen kommer att inträffa om ungefär cirka på en höft fem sekunder från... nu! 3

--Min bäste herre, jag kan inte minnas att vi har lagt bort titlarna, sade Nick Sonny lugnt. Därefter ansåg han ytterligare konversation överflödig, stängde av kommunikatorn och slog på överljusdriften.

Någon gång i den grå forntiden hade en galen forskare hävdat, att ingenting kunde färdas snabbare än ljuset. Hade han haft rätt skulle den galaktiska civilisationen ha varit i det närmaste omöjlig. När några hundra år senare överljusdriftens principer uppdagades och realiserades, så var detta en händelse som senare årtusendens skjutgalna rymdhjältar hade all anledning att vara tacksamma för.

Tyvärr hade överljusdriften sina nackdelar. Den normala rutinen var, att alla rymdskepp färdades med underljushastighet inom ett solsystem och slog på överljusdriften först när de hunnit en betryggande bit ut i interstellär rymd. Anledningen till detta var, att en övergång till överljushastighet kunde få högst beklagliga konsekvenser för den materia som eventuellt råkade befinna sig bakom raketmotorernas utblåsningsrör. Att någon varit klumpig nog att slå på överljusdriften redan vid start från en planets yta hade hittills aldrig inträffat. Nick Sonnys driftiga initiativkraft gjorde honom i detta avseende, liksom i så många andra, till pionjär.

Vetenskapliga forskare hade ansett somsannolikaste hypotes, att en start med direktpåslagen överljusdrift från en planets yta för det första skulle leda till att planeten i fråga upplöstes i sina molekylära beståndsdelar, för det andra skulle åstadkomma de ombordvarandes skyndsamma kompression och övergång till en pureliknande konsistens.

Hypotesens första led bekräftades synnerligen övertygande vid detta remarkabla tillfälle, till stor glädje för laoschtjianen som hade räknat med just detta. Han satt nämligen på betryggande avstånd några ljusår därifrån, och inte hade det legat någon bomb under Mördarn inte. En nostransk besittning mindre blev det ju i alla fall, och Nick Sonny kunde han alltid ta itu med vid något senare tillfälle.

Tarantellas invånare skulle förmodligen inte ha delat laoschtjianens glädje, men så vist är naturen inrättad att de inte fick en chans att klaga.

Om någon undrar hur det gick för vår vän Chiang Tse-tung, som drack te i början av första kapitlet och som inte har ett dugg med den här berättelsen att göra, så kan vi lugna vår värderade läsare med att han några timmar tidigare hade lämnat Tarantella för att njuta andra världars brygd.

Vad den andra delen av de lärdes hypotes beträffar, den som antog att de ombordvarande vid en sådan start skulle genomgå en omedelbart genomförd strukturrationalisering, så skulle den förmodligen också ha bekräftats om Nick Sonny och hans trogna drabanter hade varit kreti och pleti. Men nostranska agenter är det tåga i!

Sedan man nödtorftigt vädrat utammoniakångorna efter larmet, fick man äntligen tid att avnjuta kaffet.

Lugnt och stilla gled Mördarn fram genom rymden som en liten blåsa i Nostranska Kretsens glas.

Ombord rådde frid och fröjd. I pentryt slog Senil och Saatana varandra i huvudet med gjutjärnskastrullerna, det godmodiga munhuggandet som dolde en djup och varm tillgivenhet och omsorg.

Professor Lurt var djupt försjunken i de utforskningar av Ctulhyanas hemligheter han kunde hinna med under överfarten till Atsnet. Det såg ut att bli en lugn och rutinmässig färd.

Då rutten från salig Tarantella till Atsnet strök tätt intill Nostra -- med dess myllrande städer, dess parker och lekplatser, dess rekreationsområden och väldiga museer, nav och centrum för den nostranska kulturen och det nostranska inflytandet, galaxens inte bara förträffligaste planet utan också den planet som hade de ödmjukaste invånarna, om man fick tro dem själva -- då alltså Mördarns färdväg gick i närheten av denna önskedröm för giriga turisthajar, passade man på att gå ned för att Sonny skulle få tillfälle att se till det lilla kyffe som officiellt var hans bostad.

I praktiken bodde en FAAN ombord på sitt skepp, då de agenter som råkade överleva ett uppdrag omedelbart fick ett nytt, för att de förhoppningsfulla yngre kadrerna inte skulle gå miste om några befordringsmöjligheter. Men i Nostranska Kretsen rådde lag och ordning, och något lösdriveri tolererades inte. Varje Fritt Arbetande

Alert Nervknippe hade därför en lägenhet

på den planet där han först sett dagens ljus, en fast adress dit all beundrarpost, alla räkningar och alla brevbomber skickades.

Nick Sonny betraktade de pliktskyldiga besöken i detta hem som det obehagligaste inslaget i sin livsföring. Att kuta runt mellan fjärran solar och slåss, ha lattjo och leva rullan på de nostranska skattebetalarnas bekostnad var sunda tag, och något han njöt av i fulla drag. Men han kunde inte undertrycka en rysning då han stod utanför sin dörr, stack in nyckeln i låset, vred om för att öppna och visste att det skulle dråsa ut tonvis med papper, varav en stor del var datastyrd direktreklam (Är ni säker mellan solarna? Nio hjältar av tio använder Hermans Vitlöksdeodorant för att hålla alla demoraliserande beundrarinnor på avstånd!) men vars återstod innebar dagar av hårt skrivbordsarbete.

Den här gången hade han som tur var förevändning att vältra över allt detta arbete på en skyndsamt anställd och hutlöst underbetald sekreterare. När galaxen skälver i sina grundvalar får medborgarna lov att uppoffra sig!

Sedan detta avklarats, återvände Sonny till Mördarn, som snabbt sköt upp mot skyn på väg mot nya, djärva mål.

Ombord fortsatte rutinsysselsättningen som vanligt.

Tills plötsligt...

—Nick, hördes Senils röst från kommandohytten. Jag tror vi har fått sällskap!

Ett ljusår är en grav. Sannolikheten för skepp som mötas i rymdens ofantliga vidder är praktiskt taget lika med noll. Allt oväntat sällskap somkunde dyka upp måste därför vara skumt och förtjänade att desintegreras på fläcken. Men Sonny var på gott humör den här dagen, och tyckte han kunde ta en titt på den lömske gynnaren först.

När han kom in i kontrollrummet pekade Senil på skärmarna. En liten prick syntes mot den gradindelade rutan och formligen utstrålade subversivitet. Bortom den, runt den lyste den interstellära rymdens ljusprickar, glödande flak och mörka fläckar.

--Har du på största förstoringen, Smil?

--Ja, Nick. Jag fick först syn på det med Lurwig-Skamrymdstörningsdetektorn. Det finns något därute och det kan inte vara laglydigt. Det måste vara något samhällsomstörtande rymdskepp, som är ute och gör rymdens vägar osäkra.

--Sänk hastigheten, beordrade Sonny. För den händelse att det följer efter oss kommer det att närma sig. Då kan vi syna det litet närmare i sömmarna.

Senil nickade och sträckte sig efter kontrollerna. Mördarns hastighet sänktes något, den lilla pricken blev större och fick synlig form. Ett beväpnat och bepansrat skepp utan nationella kännetecken.

I stället fanns över aktern uppmonterad en svart metallfolie med en vit dödskalle och två korslagda benknotor.

Rymdpirater!

Nick Sonny spände sin fasta, välformade haka. Mitt i alla välordnade konflikter, mitt i allt legalt råkurr dök de upp, dessa rymdens råttor som stal från de rika och lät de fattiga stå för

expeditionskostnaderna. Fick han någonsin klorna i någon av dem personligen skulle han låta utblåsningsrörshala honom -- långsamt.

--Smil, väste han mellan tänderna. Nu skall här bli en roliger dans!

Kommunikatorn surrade till. Smil Senil slog reflexmässigt på mottagningen.

--Tjosan tjosit, Nickegubben, skrattade jovialiskt den enögde gestalten på skärmen. Blixt och dunder, det var minsann inte igår vi tampades sist. Du har väl inte glömt mig?

Nick Sonny drog häftigt efter andan, och hade han inte varit den otroliga superhjälte han var är det möjligt att han hade bleknat en smula. Det var inte vilken piratskuta som helst som Lurwig-Skamrymdstörningsdetektorn hade avslöjat. Det var Svarte Lasern och de Fyrtio Fantastiska Fribytarastronauterna!

Senil omformade sig menande till en fullt funktionsduglig löpsnara, för att inte lämna Svarte Lasern i något tvivelsmål om vilken framtidsbana han helst såg att han valde.

Densamme skrattade endast rått åt vad han tydligen betraktade som ett ystert skämt.

--Tack, lille vän, jag förstår nog piken fast den är fin. Men så lätt skall ni inte komma undan. Ni fyra på den där skorven blir ett fint tillskott till mina tappra självmordstrupper, när ni väl har knådats igenom mitt hypereffektiva zombifieringsmaskineri. Klart för drabbning, kamrater! Upp till kamp!

Nick Sonny förspillde inte ett ögonblick.

--Smil, väste han. (Det gjorde han nyss också, men hur varierat ordförråd kan ni begära för tre

och tjugofem?) Strids plan XYO 16116-251118. Verkställ!

Han gjorde ett sprinterlopp upp i kanontornet, samtidigt som Senil intog Position Alltid Redo vid instrumentbrädan. Larmet utlöstes när Sonny slängde sig ned i stolen. Mördarn var beväpnad med självdrivna projektiler och en grovkalibrig flibbron samt med vätetorpeder. Projektilerna var i svagaste laget -- de skulle bara smälla och fläcka ned skrovet på piratskeppet. Flibbronen var starkare doningar. Råenergi från instabila isotiper som fick utlopp för sin energi i en explosionskammare, som kastades ut och fokuserades av det ledande fältet från en ring av permanentmagneter, som sköt ut från mynningen i en tunn stråle av glupsk förstörelse.

En handflibbron kunde bränna ett hål genom en människokropp, kunde förvandla en häst till aska med några avlossningar. Ett utmärkt verktyg för gruvarbetare på asteroider, men något så fredligt bruk hade Sonny inte en tanke på. Flibbronen på Mördarn kunde smälta ned ett hus till några små glödheta droppar med ett enda skott.

Nick Sonny brassade på. Han antog att folket på piratskutan upplevde en viss temperaturhöjning ombord, men det var inte klokt vilka lyxiga saker folk hade att leka med nu för tiden. De fick ju ingen känsla för pengar och pengars värde. Det fientliga skeppet vägrade envist att smälta eller ens glöda till litet.

Sonny svor till (tyst för sig själv förstås -- en FAAN svär aldrig så det hörs!). Återstod bara vätetorpederna.

Han riktade noga in hårkorset och tryckte med ett sardoniskt leende in knappen. Det här var livet!

Torpeden for ut, smällde in i piratfarkosten och exploderade med en knall, som vi med största beklagande måste medge inte hördes, eftersom världsrymden inte har någon luft som kan vidarebefordra ljudvågor. Med tanke på den dramatiska utvecklingen är det verkligen skada på så rara ärtor, men vad gör man? Mot naturlagarna kämpar själva FAAN förgäves.

Av dödskallen och benknotorna fanns inte ett spår kvar, inte heller av det skepp de varit fästade vid.

Piratskeppet var borta. Förintat. Kaputt. Med alla ombord. Snyft. Hur grymt är inte kriget! Näst efter att förlora ett krig finns det inget sorgligare än att vinna ett.

Sonny torkade en krokodiltår ur ögonvrån och ägnade en medlidsam tanke åt dessa stackars förvillade individer, som just hade kallats hädan. Det var nog riktigt präktigt folk innerst inne, egentligen. I alla fall inga långhåriga saker. Riktigt synd att han varit tvungen att ta kål på dem.

Djupt eftertänksam lämnade han kanontornet och gick ned i kontrollrummet Kommunikatorn surrade till. Med en frånvarande blick i ögonen slog han på den.

--Hej igen du, hördes den röst han varit fullt och fast övertygad om att han för evigt hade förpassat till den okända, extradimensionella plats bortom tid och rum, varifrån ingen återvänder. Riktigt fin uppvisning du hade för dig, när du gjorde majbrasa av den där radiostyrda attrappan.Nästan så jag tycker det är skada att det inte var mitt riktiga skepp. Men nu, du gamle sumprunkare, skall du få se på sju stjärnhopars fasa!

Och på radarskärmen dök upp en ny prick, som inte alls hade synts förut. Svarte Lasern hade hållit sitt skepp på några ljusårs avstånd för säkerhets skull (inom parentes sagt kan vi här kanske nämna, så där i förbigående, att den galaktiska civilisationen hade nästan lika stor anledning att vara tacksamma mot de snillen som uppfunnit överljushastighetsradion, som mot dem som kommit på överljusdriften för rymdskepp), men nu kom han rusande med en hastighet som skulle givit Einstein gråa hår, tillryggalade en parsec på några sekunder och tvärbromsade alldeles utanför Mördarns skrov. Hur Svarte Lasern och de Fyrtio Fantastiska Fribytarastronauterna kunde överleva denna häftiga deceleration är fullkomligt oförklarligt, då sådana skurkar självfallet inte kunde ha skrivit på Rymdhjältekontraktet.

Inte ens Nick Sonnys kolossalt snabba reaktionshastighet hann med att anpassa sig till denna oväntade återuppståndelse ifrån de döda, utan inom kort hade de lumpna bovarna äntrat Mördarn. Som våra intelligenta läsare känner till (och de andra läsarna struntar vi i), är en dockningsmanöver i världsrymden en otroligt känslig och ömtålig historia som egentligen skall ta sin rundliga tid, och hur Svarte Lasern lyckades genomföra en sådan manöver och dessutom tränga in i ett främmande rymdskepp utan att förstöra det och utan att ha nycklarna, och göra det på kortare tid än det tog för en nervimpuls att färdas

från en vältränad agents hjärna till hans extremiteter, är en så fruktansvärt komplicerad sak att redogöra för, att författaren helt enkelt är för dum för att klara av det.

Må det vara oss nog att konstatera, att Svarte Lasern i egen låg person nu hade bordat kommandorummet, stod bredbent mitt på golvet och upplät sin breda mun.

--För pockern, tölpar, nu skall Nostranska Kretsen snart vara fyra tappra agenter fattigare. Ty tappra är ni, den rätten skall jag göra er. Och just detta är orsaken därtill, att jag inte nöjt mig med att krossa den här jollen till småsmulor, utan beslutat att trotsa rymdens stormar och Nostras raseri för att värva er. Sedan ni utexaminerats från min hemliga hjärntvättsskola, väntar er en ny storslagen framtid. Under mitt styre, haha!

--Några rymdstormar att trotsa har det väl knappast varit fråga om, påpekade professor Lurt precist. Som vi alla känner till, saknas ju i världsrymden den atmosfär, vars molekylers snabba förflyttning i en övervägande enhetlig riktning man brukar sammanfatta under den ur vetenskaplig synvinkel måhända något oprecisa termen "storm".

--Håll näbben, du snustorre skråpuk! fräste Svarte Lasern. Jag har övertagit befälet på den här skorven. Det är lika gott ni lär er lyda i tid, mina kärälskeliga små vänner. Goljaurus gör din plikt!

En väldig, muskulös mansperson med en svart huva över ansiktet {Svarte Lasern var mycket svag för melodramatiska effekter) höjde ett gissel, där nio sega repändar var fullmängda av spikar, glasskärvor och annat smått och gott, som tilltaladeen rymdpirats enkla smak. Repändarna ven mot professorns oskyddade ansikte.

Nu tyckte Nick Sonny att det gick litet väl långt. Med ett flimmer av blixtsnabba rörelser var han framme vid Goljaurus, slet gisslet ur handen på honom, slog honom medvetslös, gjorde ock sammalunda med de återstående trettionio Fantastiska Fribytarastronauterna (som också hade följt med Svarte Lasern in i Mördarns kommandorum, det glömde jag visst nämna det var faktiskt litet trångt där) och lät slutligen den styva kanten på sin kraftiga högerhand vina upp mot undersidan av Svarte Laserns näsa i ett häftigt karateslag, som skulle inneburit slutet på en lång och trogen pirattjänst om det nått fram.

Det gjorde det inte. Sonny hejdade handen en halv millimeter från Laserns näsben och stirrade som förhäxad på ett nästan mikroskopiskt födelsemärke bakom högra näsvingen. Handen sjönk kraftlöst ned. För första gången i sitt liv var Nick Sonny rörd.

--Emanuel! utbrast han.

Svarte Lasern ryckte till som av en elektrisk stöt.

--Hur känner du det namn, som jag har hemlighållit för myriader sinom myriader snokande nyhetsreportrar? sporde han.

--Emanuel, upprepade Sonny. Känner du inte igen din egen bror?

--För bövelen! Min lillebror, som låg i vaggan den dag jag fått ut mitt skolbetyg och av rädsla för att visa upp det för våra grymma föräldrar rymde hemifrån för att halka in på brottets bittra bana? Hrm, brorsan, det höll ju på att bli riktigtpinsamt det här.

--Minsann, minsann, instämde Sonny. Jag antar, att det här i någon mån kan få dig att revidera dina planer på att expropriera vårt kära skepp?

--Självfallet, käre bror, medgav Lasern. Behåll skorven. Den stannar ju i alla fall inom familjen, så att säga.

--Och vad ämnar du månne göra härnäst?

--Käre bror, sade Svarte Lasern, sträckte på sig och tog på sig sin ädlaste min, denna upplevelse har fått mig att tänka om. Jag stod ansikte mot ansikte med döden, på blott en halv millimeters avstånd, och då tänkte jag: Emanuel, tänkte jag, vad vill du egentligen med ditt liv? Vad har du uträttat? Vart vill du komma? Vad får du till middag?

--Emanuel, tänkte jag, fortsatte Svarte Lasern, ponera... Ponera, att det här karateslaget som Nick Sonny håller på att ge dig, och som utan tvivel kommer att bli din bane om det når fram, ponera alltså att detta karateslag genom någon oförklarlig händelse, genom något mirakulöst ingripande av Kosmosanden, inte skulle nå fram, ponera att ditt värdelösa liv förlängdes med ytterligare några år - säg mig, Emanuel, eller säg dig själv, vilket ju noga räknat är samma sak eftersom jag står här och gaggar för mig själv, säg sig alltså, Emanuel, hur skulle du i så fall vilja använda ditt liv? Skulle du även framdeles vilja fåfängt försöka spjärna mot udden, skulle du även i framtiden vilja motsätta dig lag och ordning, den Pax Nostra som håller galaxen i ett järngrepp och noga räknat innebär att man kan syssla med sådana här saker fullkomligt lagligt?

--Nej, Emanuel, svarade den så tilltalade, fortsatte Lasern, nu får det vara nog. Min världsbild har kullkastats, min fasta övertygelse om det laglösa piratlivets förträfflighet har lagts i spillror. Skall jag löpa sådana här risker, kan jag lika gärna göra det under tryggade anställningsförhållanden. Jag skall bli laglig! Om jag får någon möjlighet därtill, förstås.

--Och si, fortsatte han, såsom genom ett underverk hejdades din hand, och din skarpa hökblick fick syn på det nästan mikroskopiska födelsemärke, som röjde min sanna identitet sedan jag slarvat bort alla legitimationshandlingar. Broder, sade han, här är handen! samt framsträckte denna. Vill du vara hygglig och hjälpa till att mygla in mig på någon blygsam topposition inom FAAN?

--Broder, sade Nick Sonny, och hans röst stockade sig. Broder, du anar inte med vilken glädje jag förnimmer ditt förändrade sinnelag. Om du härifrån vill färdas till Nostra, så kan du vara förvissad därom, att jag skall lägga ett gott ord för dig hos Elihu Burnscar. Din lycka är gjord!

Sedan denna äckligt sentimentala scen dragit ut rätt mycket på tiden, och sedan de båda förlorade bröderna utbytt ytterligare ett stort antal outhärdliga repliker i pur glädje över det oväntade återseendet, kallade Svarte Lasern samman sina mannar, embarkerade sitt eget skepp och for därifrån.

På Mördarn sänktes tystnaden. Bengan Saatana torkade en tår ur ögonvrån.

--För tusan, Nick, sade han. Jag blir så förbaskat rörd av sådana här rara sammanträffanden.Skepp som mötas. Två bröder som inte sett varandra sedan den ene låg i vaggan...

--Bröder? undrade Sonny med en frågande min. Vilka bröder?

--Vilka bröder? Svarte Lasern och du förstås. Eller kanske jag skall säga du och Emanuel.

--Svarte Lasern? Vem i allsindar har sagt att vi är bröder?

Saatana såg förvirrad ut.

--Om du ursäktar att jag tar mig friheten att påpeka det, Nick, så sade du det själv alldeles nyss.

--Jaså det! sade Sonny med ett förklarat skimmer. Du skall inte tro allt jag säger. I synnerhet inte det jag säger i tjänsten. Jag hade pluggat in hans livsberättelse ordentligt för alla eventualiteters skull, det är alltsammans.

Nick Sonny gick fram till kommunikatorn och ringde upp Nostranska Kontrollkontrollen. På skärmen framträdde en ung dam, som var klädd på ett sådant sätt att vi inte kan gå in på några detaljer.

Nick Sonny var fullkomligt oberörd.

--God morgon, middag respektive kväll, fröken, sade han. (Det låg definitivt utom möjligheternas gräns för en rymdfarare att hålla reda på hur mycket klockan var i galaxens alla planeters olika tidszoner). Kan jag få tala med direktör Burnscar?

--Om det är absolut nödvändigt, sade kvinnan på skärmen och gjorde några rörelser, som vi inte heller kan beskriva närmare. Men att prata med en gammal gubbe kan väl inte vara så roligt? Är det ingenting jag kan klara av?

Hon såg på Nick Sonny med uppriktigbeundran. Visserligen såg han långt ifrån så bra ut som han själv trodde, men han var ju tät.

--Absolut inte, fröken, sade Nick Sonny kyligt Det här är topphemliga saker. Koppla mig till honom, och försök låta bli att tjuvlyssna.

--Okej då, sade hon hest och kopplade över.

--Elihu, sade Sonny när dennes ansikte syntes på skärmen, jag råkade klara av ett hjältedåd på vägen. Svarte Lasern är på väg till Nostra.

Burnscar bleknade så häftigt, att Sonny fick justera ljus och kontrast innan han kunde fortsätta samtalet

--Ta det lugnt, sade han. Han har fredliga avsikter för en gångs skull. Han tänkte söka värvning i Nostras tjänst. Bura in honom och sätt honom på livstids vatten och bröd! En gång bov, alltid bov. Han har sneda anletsdrag, så han kan omöjligt bli hederlig utan att genomgå en plastisk operation som vi inte har råd med under nuvarande krisförhållanden.

Han slog av utan att invänta svar. Det verkade mest imponerande så.

--Nick, sade Smil Senil, om du har tid så kanske du skulle vilja ta en titt på den här meteorsvärmen som just är på väg mot oss och som kommer att omvärva oss om en bråkdels sekund. Det sprakar så konstigt om den. Jag misstänker att den består av antimateria, och att sprakandet åstadkommes av de enstaka väteatomer, som man kan påträffa även i världsrymdens till synes allra hårdaste vacuum, och som träffar antimateriens omvänt laddade atomer varvid båda förintas med en fenomenal energiutveckling.

Nick Sonny var framme vid instrumentbrädan redan innan Senil hade talat till punkt, och väl var det. Om denne hade haft rätt i sina båda antaganden, 1) att meteorsvärmen bestod av antimateria, och 2) att den skulle omvärva Mördarn inom en bråkdels sekund sedan han uttalat just de orden, så kan man, om man har en elementär träning i logiskt tänkande, draga slutsatsen att Mördarn skulle ha exploderat mycket snabbt och att Senil skulle ha totalförintats mitt i sin populärvetenskapliga svada. Så skedde dock icke. Senil var nämligen en smula lagd för överdrifter, och det dröjde i själva verket flera sekunder innan antimeteorerna hann fram.

Till den plats där Mördarn hade befunnit sig (och vi för vår del överdriver aldrig) bara en bråkdels sekund tidigare.

Som tur var var Nick Sonny lika skicklig på att styra ett rymdskepp som på allt annat. Han slängde in Mördarn i en serie undanmanövrer, som fick det att knaka i fogarna så att skeppet hotade att slitas isär, vilket skulle varit mycket förargligt eftersom ju i så fall all luften skulle ha rusat ut och de ombordvarande ha dött i alla fall.

Till yttermera visso innebar dessa manövrer en myckenhet av häftiga accelerationer, retarderingar och tvära svängar, som i normala fall skulle gjort mos av dem. Orsaken till att de överlevde var, att detta var en

yrkesförmån som tillföll alla som skrivit på Rymdhjältekontraktet, som en liten kompensation för alla de uppoffringar detta kontrakt tvingade dem till, i synnerhet den beryktade § 5: "Undertecknad förbinder sig att sväva i uppenbar fara till liv och lem minst fem gånger

per kalendermånad. Användes stand-in, och genomlever denne situationen, må han likvideras efteråt för att tysta ett obehagligt vittne. Nostranska Kontrollens Raffelutskott avgör om farosituation uppfyller givna krav. Avlider undertecknad i tjänsten, är Nostranska Kontrollens Snyftutskott förpliktigat att låta författa nekrolog, att jordfästa vederbörande om något finnes kvar att begrava samt att lägga vantarna på den avlidnes kvarlåtenskap."

Den sista manövern förde Mördarn i farlig närhet av en stjärna. Just när den var som närmast, flammade stjärnan upp till en supernova, och det som är så farligt! 4

I mitt förra kapitel, käre läsare, berättade jag om allt som Nick Sonny och hans underhuggare var med om och upplevde, ända till den stund då de höll på att bli omsvepta av en plötsligt uppblossande supernova, sedan Sonny lömskeligen hade vidtagit åtgärder för att få Svarte Lasern inburad.

Och nu sitter ni förmodligen och småhoppar av otålighet att få veta, hur det sedan gick för dem. Den troligaste händelseutvecklingen skulle vara att de ömkligen avled, om än tämligen snabbt och smärtfritt. Men förmodligen har ni redan räknat ut, att det inte kan ha gått så, eftersom den här boken i så fall skulle ha varit mycket tunnare, eller också ha innehållit en berättelse till som utfyllnad.

Alltså måste de, eller åtminstone någon av dem, ha lyckats överleva på ett eller annat sätt. Men hur? Käre läsare, jag är rädd att jag har trasslat till den här berättelsen så hiskligt att jag inte kan komma på någon trovärdig förklaring. Låt oss därför bara konstatera faktum: på nytt gled Mördarn lugnt och stilla fram genom rymden, och ombord höll Bengan Saatana på att pröva ut ett extra raffinerat kafferecept.

*

Återstoden av färden till Atsnet förflöt utan intermezzon. När man kom fram, låg redan SKUM

9 i bana runt upprorshärden, och kapten Pröfln Tell var mycket glad att se dem ombord.

Åtminstone visade han ingenting annat.

--Tjänare, Nick, sade han med ett brett leende. Verkligen trevligt att se en av Nostras tappra toppkrafter ombord på min enkla skuta.

--Den "enkla skutan" bestod av ett väldigt moderskepp och en mängd mindre båtar, som hängde som en biklunga på andra sidan det tjocka skrovet. En jättelik armada av skepp, vapen och människor, redo att slå till eller att försvara de utspridda solsystem som bildade den vidsträckta Nostranska Kretsen. Redo att ge hjälp och tillgång till maskiner för att lyfta upp ekonomiskt fattiga planeter till en plats i solen och under Nostras okuvliga kontroll. Ännu mar redo att bränna till rök och aska de planeter, vare sig fattiga eller rika, som inte passade in i mönstret och som man kunde tillåta sig att förinta utan att råka ut för alltför besvärande konsekvenser.

--Nöjet är helt på min sida, sade Nick Sonny. Han menade vad han sade. Som Fritt Arbetande Alert Nervknippe hade han befogenhet att ta över befälet på vilket SKUM som helst, att härja såsom honom lyste med manskap och befäl, och det var ett nöje som han verkligen förstod att uppskatta.

Men den här gången väntade honom större njutningar på planeten nedanför dem.

--Ta det lugnt, gamle gosse, sade han därför. Jag tänker inte ta över befälet den här gången.

Kapten Tell visade inte sina känslor med en min, men inom sig kände han en stor lättnad. Han gillade inte att bli avbruten i sina egna små sadistiska övningar.

--Hur står det till med din son, förresten? fortsatte Sonny.

--Utmärkt, sade Tell med värme. Han har just gått ut dragarhögskolan med toppbetyg. Han kan säga att jorden är platt och månen en möglig ost utan att visarna på lögndetektorn darrar till det minsta. Han kan påstå, att han

alltid handlar med nationens bästa för ögonen och utan en tanke på egen vinning med ett så övertygande tonfall, att till och med gamla härdade toppolitiker tror honom. Han kommer att trampa gamle Elihu i hälarna innan han vet ordet av.

Sonny log glatt. Det var alltid roligt när en skurk blev petad, även om det var en annan skurk som efterträdde honom.

--Du får en gäst några dagar framöver, sade han. Bengan Saatana stannar ombord på SKUMmet tills vidare och har order att fördriva tiden med att göra ritningar till helvetesmaskiner, med vars hjälp vi förhoppningsvis skall kunna få bukt med longobarderna. Dessutom kan han alltid putsa av Mördarns motorer litet. Vi andra fortsätter till Atsnet med ordinarie rymdfärja och rekognoserar. Själv tar jag kontakt med den fast bosatte nostranske agenten, och Smil och Jala infiltrerar de intellektuella grupperna.

--Okej, Nick, sade Tell och tänkte ett och annat om utsikterna att ha Bengan Saatana och Mördarns motorer ombord på SKUM 9 samtidigt. Om de motorerna skulle duga för Bengan så skulle de vara perfekt avstämda. Mindre än så godtog han inte. Han kunde hålla på tjugofyra standar- timmar om standarddygnet med att härja med SKUMmets arma tekniker. Bäst att försöka få

honom så intresserad som möjligt av de där helvetsmaskinerna.

*

På planeten Atsnet fanns inte en tillstymmelse till natur.

Planeten hade bebyggts skyndsamt för att ge plats åt en liten del av galaxens hastigt växande befolkning. Tiden hade därför inte räckt till att planera en estetiskt tilltalande utformning och en miljö som var avpassad efter släktet Homos biologiska och psykologiska behov, även om man till äventyrs lyckats ragga upp en arkitekt som vetat vad något av dessa begrepp innebar.

Men om man bortsåg från det ovidkommande faktum, att det var människor som förmodades bo på denna planet, så var den likväl på sitt sätt imponerande. Mäktiga huskomplex strävade mot skyn lika ivrigt som de trängde undan biosfärens sista gräsrötter, och formade sig till en storslagen hyllningshymn åt den heliga kuben. Mjukt rundade fotgängarviadukter böjde sig över de breda markfordonslederna, som ett litet påpekande att planetkontoret inte bara ägde ett stort antal linjaler utan också en och annan passare.

Här hade samlats de mindre lyckligt lottade från galaxens alla hörn (om man nu kan tala om hörn i en dubbelspiral), alla de som inte var förmögna nog och inte hade tillräckligt inflytelse- rika kontakter för att kunna roffa åt sig en lyxvilla på någon av de fashionablare världarna. Ett sammelsurium av nationaliteter, ett virrvarr av språk och inbördes konkurrerande kulturmönster,en sannskyldig pesthärd för allt slags fuffens och uschiamej, tänkte Sonny.

Och här, någonstans bland alla myriader av lägenheter, bland en hel planets fulla kapacitet av skumma källarprång, skulle det finnas - Longobardiska Ligans, de långhåriga sakernas, de skumma, undergrävande, laglösa, ordningsföraktande, subversiva, äckliga och allmänt motbjudande rackarungarnas högkvarter.

Rackarungar, men ändå hade de lyckats sätta en galax i gungning och få alla goda, laglydiga medborgare att drömma mardrömmar.

Nu undrar förstås läsaren, om han orkat tänka efter, hur alla goda, laglydiga medborgare kunde drömma mardrömmar på grund av longobardernas hot, när de enda som kände till hur farligt det var var Elihu Burnscar och de han direkt givit i uppdrag att fixa saken. Förklaringen är, att när man uppnått en så hög, ansvarsfull och riskabel ställning som Nostranska Kontrollkontrollens överpamp Elihu Burnscar, så räknar man för säkerhets skull inte med några fler goda, laglydiga medborgare än sig själv och dem man obetingat kan lita på, och dessutom kan likvidera om de skulle råka få veta alltför mycket.

*

Kaptenen på ordinarie rymdfärjan från rymdstationerna till Atsnets rymdfält var ledsen när han gick.

--Det har varit roligt, Nick. Det är inte ofta jag får chansen till intellektuell stimulans på den här skruttnitten. För många rutinjobb och för mångasmådetaljer som kommer till. Det var länge sedan jag fraktade en passagerare som kunde så många snuskiga historier som du. Är du säker på att du inte skulle vilja mönstra på som andreofficer?

Sonny log och skakade på huvudet.

--Garanterad minimilön plus en andel av de ockeravgifter vi kan ta ut av passagerarna? Inte? Kaptenen sträckte ut handen. Nå, jag antar att du vet vad du vill, men om du skulle ändra dig så kvarstår erbjudandet. Lycka till till dess, och väl det.

--Många passagerare och flinka ficktjuvar. Nick Sonny slöt sina fingrar kring kaptenens hand när han gjorde den traditionella avskedshälsningen mellan dem som fraktar och skörtar upp passagerare i rymdens djupa svalg.

--Se upp på gatorna, varnade kaptenen när han vände sig om för att gå. Atsnet är en hård värld.

I den här delen av rymden gällde det de flesta planeterna, med djungelstäder som täckte varje kvadratcentimeter av planetskorpan och skyskrapor som när natten föll på tätt slog igen fönsterluckorna för att få bättre mottagningsförhållanden på familjemimorna. Sonny lämnade rymdfältet, hans långa ben bar honom förbi stängslet, förbi de flanerande iakttagarna, de fram- viskade erbjudandena från lurande kundfiskare.

--Långresa, herrn? Vill ni ha skoj?

--Hegelers samlade verk till rövarpris!

--Bra mat, mjuka sängar, sällskap om ni vill.

--Pröva våra uppblåsbara androider!

--Fördubbla er lön vid ett hederligt bord.

--Försök med Dubbelmånen, krogen som har tänkt om. Snabba nöjen och spännande

verksamhet. Vill ni ha en ledsagare? Gott, gott!

--Nej.

--Är ni säker, herrn? Kundfiskaren tryckte sig inpå honom, lade ena handen på Sonnys arm. Missa inte chansen medan ni har den!

Kennedy såg ned på det magra ansiktet, de rödsprängda ögonen och den slappa munnen, som ofelbart utmärker alla billiga figurer i ännu billigare böcker. Han sade kyligt:

--Jag skall ge er en chans. Bort med tassen från min arm, annars visar jag mina senaste semesterbilder för er!

Kundfiskaren såg ett ögonblick in i det hårda ansiktet, den kalla blicken. Sedan drog han snabbt undan handen och steg undan. Han gnällde:

--Ta inte illa upp, herrn. Jag försökte bara vara hjälpsam. Ni behöver ju inte bli våldsam.

Nick Sonny är hård mot de hårda, säger man i galaxen.

Han pressade sig vidare, förbi det ljusa området som gränsade till fältet, förbi dagdrivarna som hade samlats och körde sina mopeder på tomgång. Han styrde kosan mot en labyrint av trånga gator och gränder. Till synes var det dumt gjort. Ingen normal människa skulle vandra på Atsnets sjaskiga gator på natten. Men Nick Sonny var inte riktigt normal.

Till och med medan han gick var hans hörsel instinktivt vaken. Försiktigt kastade han blickar åt båda sidorna, lade märke till alla små raffinerade detaljer i ortens graffiti, till en dörr som stängdes när han närmade sig, till en skugga som drev undan från en punkt framför honom och tycktes försvinna in på närmaste ölfik.

Det nattliga liv man kunde vänta sig på en sådan plats. I likhet med de flesta världar av sitt slag förändrades Atsnet när dess stjärna sjönk under horisonten. Då stannade alla goda, laglydiga medborgare, som minsann inte var några långhåriga saker eller hade en massa konstiga idéer i huvudet och bar sig egendomligt åt, hemma och glodde på miman eller höll sig till de skarpt upplysta huvudgatorna, färdades i kraftiga fordon, för det mesta åtföljda av beväpnade vakter, som i sin desperation att få jobb var mycket skickliga i att övertyga folk om hur oumbärliga de var.

Till och med då höll de sig borta från gränderna och de trånga gatorna som var nätt och jämnt upplysta, om de var upplysta över huvud taget och inget kriminellt element hade pangat gatlyktorna, och där stjärnorna gnistrade och glimmade mellan hustaken. Endast den sektor som var ägnad åt konstlad glädje flammade av ljus, en mängd nöjesinrättningar och Galactic McDonaldtempel som underblåste köttets fula lustar hos dem som var slutkörda efter långa färder genom rymdens glädjelösa tomhet och dödtråkighet, plus en och annan ortsbo som inte hade något bättre för sig.

På ett sådant ställe skulle Nick Sonny ha varit säker -- bortsett från korvgubbarna som skulle ha försökt plundra honom med nätt och jämnt förtäckta medel. Men här, i dessa mörka om än välplanerade gränder, lurade en livsform som var säregen för civiliserade planeter: Män som dök upp när det blev mörkt, tänkande djur som var mer skoningslösa än något naturligt rovdjur. Somliga av dem var desperata, var tvungna att söka irännstenarna för att hitta något som kunde hålla dem vid liv när de betalt in senaste restskatten. Andra, som var mindre desperata, sysslade med lemlästning och död för att tjäna en lättåtkomlig slant eller helt enkelt för att de inte kunnat få något annat arbete än polistjänst.

En hård värld här på gränsen till den civiliserade delen av galaxen, där bara de starka kunde hoppas på att överleva och där det inte fanns någon plats för de svaga och försynta, om de inte råkade sitta i Planetfullmäktige förstås.

Nick Sonny hade varit på sådana ställen förut och var väl anpassad till omgivningen. Under hans dramatiskt svarta rock och byxor, ebenholtzfärgade med guldkanter för att imponera så där litet extra, samlade hans muskler ihop sig och slätade ut sig med vad han själv inbillade sig var en väl uppövad hushållning med rörelserna. Över de breda skuldrorna reste sig halsens fyrtorn, hans lilla käkes fasta beslutsamhet, ögonen under de jämna ögonbrynen. Hans öron var små, smög sig tätt mot huvudskålen och munnen, omgiven av skrattrynkor, kunde få ett grymt drag när han blev tvungen att ge någon bov på nosen.

Han hörde en mjukt frasande rörelse, en stövel skrapa mot stenen, någon snabbt andas in och hålla andan någonstans bakom honom. Utan att slå av på takten började han gå rakt mot en öppning som var fylld av ett mjukt sken, från lampor bakom fönstren som färgats i grovt trots mot planetarkitektens uttryckliga intentioner och som fyllde möricret med fläckar av smält ljus, rött (en ful färg!), grönt (går väl an), blått (bra! bra!), flammande bärnsten och dystert brunt,stilla skuggor som bredde sig mellan ljusfläckarna.

Än en gång hördes det mjuka ljudet av förstulna förelser, trippandet av springande fötter, av stövlar som svepts in i ljuddämpande trasor, av flämtande andetag som drogs in i skrumpna lungor. Nick Sonny vände inte på huvudet, utan litade på att hans sinnen skulle lokalisera ljudet. Bakom, naturligtvis, ungefär trettio meter och till höger. Om mannen skulle försöka rusa på honom skulle det vara gott om tid att vända sig om och ta hand om vem det nu var.

Just i detsamma rusade denne man fram mot honom, framifrån, från en punkt på femton meters avstånd och till vänster. Så förargligt då! Han hade tydligen gjort en liten felberäkning.

Men tro inte att Nick Sonny var den som lät sig nedslås av en sådan liten sak. Nej minsann. På en bråkdels sekund var han titt för fajt och invecklade sig i en våldsscen av så horribelt slag, att detta torde vara ett lämpligt tillfälle att påminna läsaren om den fridfulla scen alldeles i början av första kapitlet, där Chiang Tse-tung njöt av aromen från det lätt parfymerade teet, samtidigt som han lät blicken drömskt glida ut mot den lilla bergssjön och mot Tarantellas berg som då fortfarande reste sig på andra sidan.

För att återgå till huvudintrigen, använde sig Nick Sonny av hemlighetsfulla självförsvarstekniker (som för allan del också kunde användas för anfall), med vars hjälp en någorlunda habil slagskämpe kunde förpassa ett obestämt antal lömska skurkar till de mer eller mindre sälla jaktmarkerna på nolltid.

Efter en halvtimmes intensiv kamp hade han

lyckats slå loss en flisa från gipsförbandet kring den överfallandes ena ben. Der här såg allvarligt ut. Det var tydligen ingen vanlig amatör han hade att göra med.

Medan Sonny var som ivrigast sysselsatt med att bulta på sin slagsmålspartner, sprang ytterligare ett tjugotal icke önskvärda element fram från alla håll och lade sig i leken. Nu var han verkligt illa ute. I bakgrunden stämde en orkester upp overtyren till Wilhelm Tell.

Men de kände inte sin man.

Med ens greps Nick Sonny av inspiration, rusade bort en bit, sträckte upp armarna mot Atsnets himmel och utbrast:

--Du sol, stå stilla i Gibeon, du måne, i Ajalons dal!

Nu var detta en ovanligt korkad replik, eftersom solen hade gått ned för länge sedan, eftersom planeten Atsnet aldrig hade haft någon måne, eftersom Gibeon och Ajalon låg på en helt annan planet i ett helt annat solsystem och eftersom Nick Sonny hur som helst inte hade någon som helst makt att förändra rotationshastigheten hos en himlakropp av den storleksordning det här rörde sig om. Men han lyckades uttala orden med ett sådant patos och med sådan darr på rösten, att alla tjugo skurkarna föll på knä av pur entusiasm inför denna dramatiska begåvning. Genast var Nick Sonny framme och vred om näsan på dem i tur och ordning.

När han klarat av detta steg han tillbaka för att beskåda sitt verk. Med ens fylldes han av fasa. Han insåg, att han hade begått ett fruktansvärt misstag.

Alla de tjugo ynglingar, som nu med lidande miner höll ena handen för ansiktet, var prydligt kortklippta.

Det var riktigt präktig ungdom, han av ett olycksaligt förbiseende råkat inveckla sig i knytnävsväpnad konflikt med.

Den kraftigaste av dem, som tycktes vara ledare för hela gänget, reste sig långsamt och gick med släpande steg fram mot Nick Sonny. Lugnt och beslutsamt grep han honom i kragen och tryckte upp honom mot närmaste husvägg.

--Hördudu, väste han mellan tänderna åt Nick Sonny. Är det skick och fason att bära sig åt på det där sättet va?

Sonny var alldeles förlamad av sin felbedöm- ning. Hjälplöst stammade han fram:

--Jag beklagar djupt de skador jag kan ha orsakat under det händelseförlopp som ledde till denna situation...

—Snacka går ju an, fräste den andre. De tjugo andra präktiga ungdomarna hade under tiden hämtat sig och stillat blodflödena från sina respek- tive näsor. De reste sig, plockade fram cykelkedjor och knogjärn och ställde sig i en hotande ring runt dem.

Ledaren nagelfor Nick Sonnys ansikte med en alltmer intresserad blick.

--Jag tycker på något sätt att ditt ansikte verkar bekant, sade han. Det påminner om ett signalement jag fick från min käre bror för inte så länge sedan. Han hade just varit på Nostra, där han blivit så varmt mottagen att han rentav hade vissa svårigheter att komma därifrån. Han blev faktiskt tvungen att ge en snubbe som hette

Burnscar på nöten och lägga några städer i ruiner innan han slapp loss.

--Det var faktiskt ett riktigt märkligt samman- träffande att han och jag möttes, fortsatte han. Han rymde nämligen hemifrån när jag låg i vaggan, och vi har inte setts till sedan dess.

--Och ännu märkligare var, att han sade att han blivit lurad till Nostra av en knöl som utgivit sig för att vara jag

...

En fasansfull insikt började gå upp för Sonny.

--Din käre bror, hackade han fram, om jag nu får tolka ditt sätt att tilltala mig som en underför- stådd titelbortläggning, heter han möjligen ...

--Emanuel. Mer känd under pseudonymen Svarte Lasern.

Sonnys hjärna arbetade för högtryck. Efter en lång rad knivskarpa slutsatser nådde han fram till ett lysande slutresultat: han måste försöka klara sig ur den här knipan.

Hans världsbild vacklade i sina grundvalar. Å ena sidan var den person, som höll honom i kragen och tryckte upp honom mot en vägg under Atsnets mörka natthimmel, prydligt kortklippt och alltså definitionsmässigt en präktig ung man, som dessutom inte hade något med Longobardiska Ligan att göra och som han alltså inte borde ägna någon tid åt -- de timmarna skulle förmodligen räknas bort från hans lön. Å andra sidan var personen i fråga yngre broder till Svarte Lasern, släkt med en skurk och bandit som inte bara hade hemsökt de sju galaktiska sektorerna och spritt död och fasa efter sig, utan som än värre hade givit Nostranska Kontrollkontrollens överpamp Elihu Burnscar på nöten och till yttermera visso

gjort detta som en följd av Nick Sonnys ingrip- ande, vilket kunde få betänkliga konsekvenser för dennes befordringsmöjligheter.

Det avgjorde saken. Han måste sona sitt miss- tag. Präktigheten var en mask, som nästan hade bedragit honom. Det var hans patriotiska plikt att klippa till dessa skumma element på allvar trots allt.

Men hur?

Knepet att citera litterära klassiker dög i allmänhet bara en gång per slagsmål. En gång till skulle han inte få sina motståndare på knä med så enkla medel.

Återstod Flummdisciplinen, som under alla om- ständigheter gjorde honom förmögen att göra vad som helst, vilket kom väl till pass i en situation som denna.

Han exploderade i ett flimmer av snabba rörelser, och med tanke på arten av de händelser som närmast följde får vi på nytt uppmana våra läsare att tänka på något fridfullt natursceneri eller så.

Dörren var djupt infattad i sten, en panel av massivt trä armerat med järn, ett titthålsfönster med ett gallerverk av tjocka stänger. Nick Sonny, som med hjälp av Flummdisciplinen hade vunnit en lätt och strålande seger över sina fiender i gränden, knackade mot träet, väntade, upprepade signalen. Ljus strömmade ned uppifrån, röjde ett fönster som stod på vid gavel, spegeln innanför, ansiktet som reflekterades mot spegelytan.

Agent Fyllhick var en försiktig man.

--Nick! Hans ansikte såg förvånat ut i spegeln. Vad...--Öppna! Sonny tyckte inte om ljuset, måltavlan han erbjöd. Ännu mindre tyckte han om att vara skild från det välutrustade barskåpet han visste fanns där inne. Kvickt!

Ljuset slocknade, dörren öppnades och han steg in i en skum korridor. (Med "skum" menar vi här enbart att den var dåligt upplyst. Försök inte komma med några insinuationer!) Reglar gnisslade bakom honom, och Fyllhick stod inför sin våldgäst. Fyllhick var knubbig, hans kropp avrundad under tyget i en broderad dräkt. Han hade lädertofflor på sina nakna fötter. Hans hår var långt, flätat med silversträngar, färgat klarblått som en antydan om hans politiska sympatier. Hans händer var smyckade med ädelstenar, naglarna långa och purpurfärgade för att denna antydan inte skulle bli övertydlig. Han såg precis ut som det han uppgav sig vara, en rik köpman som handlade med dyrbara kryddor. Det var bara strålpistolen han höll i handen som inte passade in i bilden. Han sade:

--Jag väntade dig inte så snart, Nick. Jag höll just på att lägga mig.

--Är du ensam?

--Jag har två tjänare -- båda har somnat för länge sedan, sade Fyllhick och undrade hur han skulle undvika att Sonny fick syn på den mätress han just hade stoppat under klädskåpet i sovrummet.

--Är du säker på att de har somnat?

--Jag är säker. Fyllhick såg bister ut. Han menade vad han sade. Han hade själv lagt sömnmedel i deras kvällsmat för att inte de heller skulle få reda på mätressen. De stannar kvar i sinegen del av huset bakom låsta dörrar. Jag vill inte att de skall få veta mer än nödvändigt. (Om mitt plikttrogna arbete för Nostra, ville han att Sonny skulle tro att han menade. Om mina laster och skumraskaffärer utom tjänsten, menade han egentligen). Hans röst fick en ljusare klang när han log och lyfte handen. Vid Kosmosanden, Nick, det är härligt, underbart, faktiskt riktigt trevligt att se dig!

Sonny såg på pistolen.

--Ursäkta. Fyllhick lät den glida ned i en ficka på dräkten. Så förargligt, nu hann jag inte knäppa honom och ordna med en naturlig bortförklaring, tänkte han. Han sträckte fram sin tomma hand. Hans fingrar var lika knubbiga som resten av honom, men det fanns muskler under fettet. Eller hade åtminstone funnits en gång. Du har verkligen inte försatt tiden.

--Jag fick uppfattningen att det var angeläget, sade Sonny. När långhåriga saker kryper i krok- arna kan man inte ha för bråttom att rädda Nostranska Kretsens lag och ordning. Jag skyndade mig hit med Mördarn så fort jag kunde, blev bara försinkad av de vanliga, rutinmässiga hjältedåden, lämnade kvar henne på SKUM 9 och tog första färja ned för bara en liten stund sen. Var kan vi talas vid?

Fyllhick gick före honom in i ett rum längre in, en stor lokal med klädhängare utefter väggarna, ett skrivbord mitt i rummet, mjuka mattor på golvet, bord med vaser, statyer, värdefulla ting samt en del fördolda små anordningar, om vars funktion och verkningssätt läsaren för sitt eget bästa helst bör hållas okunnig. Han gick över tillen karaff som stod bredvid några etsade kristallbägare, hällde upp vin, räckte ett av de bräddfyllda glasen åt sin gäst. Säkrast att vänta med de förgiftade årgångarna, tänkte han. Man vet aldrig vad den där rackaren kan ha för knep i bakfickan. Han höjde ögonbrynen när han såg vad som hade varit osynligt i den skumma (det vill säga dåligt upplysta!) korridoren: den ojämna revan i rocken, de fula fläckarna.

--Problem, Nick?

--Några män försökte överfalla mig på väg från fältet. Sonny smuttade på vinet. Det var ljusgrönt och hade doften av besprutat gräs, smaken av artificiell pepparmyntsessens. Fyllhick hade tyd- ligen väntat med de förgiftade årgångarna, tänkte Sonny, som hade en idiotsäker giftdetektor inympad under tungan. Skönt. Annars hade han blivit tvungen att spotta på mattan, och det är ofint.

--Från Longobardiska Ligan?

--Med intill visshet gränsande sannolikhet inte. De var kortklippta. Sonny teg om den komplicerade sidointrigen med Svarte Lasern och hans bror. Det var onödigt att belasta Fyllhick med det som inte angick honom, och dessutom gillade inte Nick Sonny att erkänna ett misstag.

Sonny betraktade mannen medan han serverade sig själv mer vin. Säker, skyddad och välbärgad i förhållande till den här planeten. En ärelysten man skulle kunna glömma bort sin främsta lojalitetsplikt och frestas att utnyttja sin ställning för egen vinning. Faktiskt skulle vem som helst som var riktigt klok falla för den frestelsen, tänkte Sonny, såvida man inte av posthypnotiska

suggestioner eller andra lömska knep hindrades från detta. Sådant hade hänt förr och kunde hända igen. Människor, oavsett hur hängivna och hjärntvättade de var när de började sin tjänst, kunde få sin korrumption inlänkad på privatare banor och brytas ned av själva den omgivning de arbetade i.

Sådana män levde inte länge.

Om de inte hade vett att smita i tid.

Var Fyllhick riktigt klok? Sonny tvivlade på det, men möjligheten fanns alltid. De hade samarbetat tidigare och han kände till beslutsamheten av stål bakom fasaden av ohyvlad sällskaplighet. Den bergfasta beslutsamheten att hålla sig borta från krig och agentuppdrag och skit, som det hade varit ett styvt jobb för Nostranska Kontrollkontrollen att bryta ned.

Men anfallet i gränderna måste fortfarande få en förklaring, som inte framställde Nick Sonny i alltför ofördelaktig dager.

--Sådant händer, sade Fyllhick bistert när Sonny förde ämnet på tal. Alldeles på tok för ofta. Människor som dödas, lemlästas, tvingas köpa en hamburgare. För det mesta är motivet snikenhet. Eller också tycker de bara det är lattjo. Sådana där långhåriga saker vet man aldrig så noga.

--De som överföll mig var kortklippta, på- pekade Sonny.

--Byt inte samtalsämne. Som jag sade, sådana där långhåriga saker vet man aldrig så noga.

Än en gång fyllde han sin bägare, satte ned glaset när han mötte Sonnys blick. -—Vanan, förklarade han. I tjänsten. Fler affärsavtal slutsöver en flaska än på något annat sätt. Och blir det ingen affär av så har man i alla fall en förevändning. Knepet är att få schin motpart beruschad schamtidigt schom man schälv håller schig nykter. Han klappade sin trinda mage. Jag har en h-ick-elvetesch kapaschitet, om jag får schäga det schälv. Och vem schkulle annasch görat?

Därefter somnade han.

Nick Sonny passade på att utnyttja hans hastigt påkomna medvetslöshet till en av de rutinmässiga genomsnokningar, som han alltid gjorde hos folk när han kom åt. Han hittade ingenting av intresse förutom mätressen i klädskåpet. Sedan naturen haft sin gång ställde han in henne igen, gav henne skarpa förhållningsorder att hålla tätt, annars... samt gick tillbaka och väckte Fyllhick. Han var tydligen så ärlig man rimligtvis kunde begära och litet till. Eller i varje fall skicklig nog att dölja motsatsen.

--Vakna! Gå och lägg dig, men någon annanstans än i ditt sovrum. För att spara utgifter åt Nostra tänker jag nämligen avstå från att ta ut mitt vanliga hotelltraktamente och bor hos dig i stället. Eftersom jag har högre rang lägger jag beslag på sovrummet. Du får sova i skafferiet eller var du vill.

Fyllhick grymtade något ohörbart, som man kan frukta gav uttryck åt en icke fullkomligt helhjärtad iver att efterfölja Nick Sonnys direktiv.

--Okej, sade han. Jag skall bara tömma skåpen i sovrummet först.

--Det behövs inte, sade Sonny med ett glatt och sadistiskt leende. Jag klarar mig nog ändå. 5

Tavlan var en reproduktion av Pundhufvuds "Variationer kring ett gengasianskt motiv". Jala Lurt stod och njöt av de nyneonavanoveaukubistiska mönstrens matematiska precision, av sammanflätningen av färger och nyanser, av dukens pris som antydde stora solochvårbara tillgångar hos den lätt bedagade överliggerska han raggat upp på en kårdans kvällen innan och nu gästade, även i förhoppning att möjligen kunna få någon ledtråd till Longobardiska Ligans närmare lokalisering. Han struntade i det traditionella vinglaset (man skåpsöp rätt allmänt i galaxen) och den symboliska kakan (en direkt parallell till den grå, förgalaktiska forntidens lika symboliska ölmackor), som Tanta Prutta hade givit honom när han kom. Hon kom fram till honom och befriade honom från båda två.

--Tycker du inte om våra seder, Jala?

--Jag förstår deras ursprungliga innebörd, Tanta. Med så mycket betong omkring sig är det lätt gjort att börja kröka. Han hade snabbt fört över deras förhållande på ett informellt plan. På så vis räknade han med att det skulle gå lättare att klämma ur henne både det ena och i synnerhet det andra. Men du kanske har överseende med en gammal man?

--Du behöver ingen mat och är för bakfull för att kunna få i dig något vin, sade hon. Jag beundrar din

självdisciplin. Och du är integammal, Jala. Inte så gammal som du ser ut åtminstone.

--Äldre än jag skulle vilja.

--Det är allmänmänskligt, men mognaden har också sina fördelar. Hon satte kakan och den etylalkoholhaltiga druvsaften åt sidan och nickade i riktning mot tavlan. Du uppskattar Pundhufvud, förstår jag.

--Jag beundrar precision.

--Det borde du, som vetenskapsman. Men nog får du väl ut mer av att se på tavlan än en mental tillfredsställelse? Jag har inte mycket till konstnärlig talang, fortsatte hon med falsk blygsamhet, för även om det var sant så visste hon inte om det själv, men jag kan ändå känna vad det var han försökte åstadkomma Det är inte bara ett mycket invecklat färg- och formschema, utan en vädjan till primitiva känslor, plus en massa goja som man måste vara konstkritiker för att haspla ur sig och mer än så för att förstå. Känner ni till berättelsen om det gengasianska motivet?

--Nej.

--Pundhufvud var på en expedition till systemet Sigma Draconis. Det var i forna tider, ack så forna tider, och återstoden av ett främmande, oj så främmande släkte dvaldes ännu på en av planeterna. Ett släkte av fågeltyp som hade degenererat och var nära att dö ut. Rena äggen med andra ord. De hade accepterat sitt öde och väntade på att bli slutgiltigt utplånade. Han fann de sista av dem, en liten stam, och försökte hjälpa dem. De vägrade att ta emot hans hjälp. Deras rasstolthet gjorde det omöjligt för honom att rädda dem, gjorde det omöjligt att få dem att inse att

inlemmandet i Nostranska Kretsen inte var så mycket värre än döden. Den siste av dem, en unge, dog i hans armar sedan han råkat knäcka fel ägg till frukost.

--Och?

--De hade en enkel konst. Det synliga spektrums sju huvudnyanser växlade om i matematisk ordningsföljd. De tänkbara kombinationerna utgjorde hela deras konstrepertoar.

--Fyratusentrehundrafyrtio kombinationer, sade Lurt precis. Om varje färg fick ta upp en remsa med en centimeters bredd, så skulle alltsammans fylla en väggyta som jag banne mig inte tänker räkna ut på fritid. Han tystnade och tillade sedan: En synnerligen begränsad konstproduktion för vilket släkte som helst. Uppenbarligen dålig arbetsmarknad för galleriägare. Det förvånar mig inte att de saknade föreställningsförmåga nog att hålla sig vid liv.

--Kanske var deras föreställningskraft alltför stor, föreslog hon. De kanske såg hur Nostranska Kretsen bredde ut sig och förutsåg att livet inte skulle vara mödan värt när den väl omfattade hela galaxen.

--Ha, falska kvinna! utbrast han. Ditt yttrande röjer ett opatriotiskt sinnelag! En stor del av din förmögenhet kommer att tas i anspråk för att jag inte skall rapportera det till myndigheterna.

--Dessutom, fortsatte han, finns det inga bevis för den saken, och deras konst tyder absolut inte på det. Enligt min erfarenhet är livets viktigaste regel att överleva, med tonvikt på över. Ett intelligent släkte sätter sig på mindre intelligenta släkten till vilket pris som helst, som de sedan får

igen med god ränta från de underkuvade. Leve Nostranska Kretsens vördade ledare! Hurra!

--Är det ett fastslaget vetenskapligt faktum, Jala?

--Ett iakttagbart faktum som bekräftas av logiken. Ett dött släkte kan inte göra något för att förbättra sin situation. Eller för att förvärra andras. Så länge det lever kan det fortfarande arbeta och sträva Så länge det finns liv finns det hopp. Och om det går under så gör det det under strid. Stå stark, du ljusets riddarvakt! Kring dina fosterländska FAAN!

För dessa ord föll Tanta Pruttu som en sten, och vad som sedan hände får läsaren föreställa sig själv.

*

Jala Lurt kände sinnesfrid. Han satt vid ett bord djupt under Atsnets Universitetsbiblioteks dammlager, omgiven av söndermultnande gravar och reproduktioner av antika konstföremål, och var så nöjd en människa kunde vara efter händelser av ovannämnda art.

Han vände pä en sida, antecknade omsorgsfullt i blocket han hade bredvid sig och sträckte sig efter ett annat band. Här inne var det mycket lugnt, det var bara några få privilegierade forskare som gitte masa sig in och forska.

Officiellt forskade han om Ctulhyanas hemlighet. Det Gamla Släktet upphörde aldrig att fascinera honom. Kanske hade de haft tillgång till något djävulusiskt vapen, som han kunde återupptäcka och som i Nostras ägo skulle innebära en

säker makt över hela galaxen -- eller som, än bättre, i hans egen ägo skulle innebära en säker makt för honom över hela Nostra.

Naturligtvis var dessa Ctulhyanastudier på biblioteket bara en täckmantel för att han skulle kunna luska fram hemligt material om den fruktade Longobardiska Ligan, som för övrigt Tanta Pruttu inte hade haft den ringaste kontakt med eller ens känt till. Nåja.

I varje fall utgick Nick Sonny från att Lurts Ctulhyanastudier var en täckmantel för att komma åt longobarderna. Men eftersom professor Lurt just hade fått reda på, att Sonny för tillfället var så nöjd med den nuvarande fasen i sitt eget arbete att han inte var överdrivet ivrig att fortsätta till nästa, så gav han blanka faderullan i att snoka fram något om Ligan utan forskade om Ctulhyana i stället.

Han hade just upptäckt en mycket intressant sak i en gammal bokrulle från Aiklipsum. Det handlade om magiska ritualer i samband med jordfästning, något med att man hällde tre skopor jord på de döda för att de inte skulle gå upp och hoppa omkring, och det hade vissa påtagliga likheter med några primitiva seder som påstods skulle ha förekommit på Nostra i en dimmig forntid. Naturligtvis kunde det vara ett rent sammanträffande, men han trodde att det var mer än så. På en del gamla tempel fanns dessutom vad som bara kunde vara en avbild av Ctulhyanas tecken -- två linjer i rät vinkel mot varandra, varav den vertikala var ungefar dubbelt så lång nedanför skärningspunkten som ovanför. Mycket intressant.

Professor Jala Lurt var helt försjunken i sina

studier, och lade därför inte märke till när en skum figur utan studentlegitimation kom insmygande i biblioteket, på tå trippade fram till bordet där han satt, smög in en lapp i pappers travarna, stoppade en ovärderlig originalhandskrift under armen och gick därifrån, muntert visslande på en oanständig visa sedan han märkt hur omöjligt det i alla fall var att få något livstecken från de mossbelupna gubbstruttarna vid forskarborden.

Lurt fortsatte mödosamt att bläddra igenom dokumenten, anteckna, klia sig i huvudet och fnatta runt mellan referenshyllorna Det hade visat sig, att Ctulhyanas tecken hade funnits i ett parallelluniversum, som en slarvig rymdskeppskapten råkat komma in i genom felnavigation. Klumpigt! Men intressant!

Han återvände till sitt bord, forskade och slet. Till slut hade han bläddrat sig ned till den insmugglade lappen, tänkte lägga den åt sidan men fick plötsligt syn på texten på den:

--Bege er genast till Cafe Urkbo. Väl mött! Hjärtliga hälsningar, Longobardiska Ligan.

Lurt stirrade som förhäxad på lappen. Sedan fick han ett beslutsamt uttryck i ögonen, vek prydligt ihop lappen, glömde kvar den, reste sig och gick.

Mot Urkbo!

*

Platsen stank av hysteri. Trummor och pipor, det monotona dunkandet som blandades med det gälla, höga

klagandet, som påskyndade värmen

och spände nerverna -- Galaxtoppslåtarnas kvalité var verkligen inget vidare, där de sprutades fram ur kaféets tesseractiska stereoanläggning. Tobaksrök gjorde luften suddig, tung, skarp, grep tag om sinnena och inhöljde ögonen i dimma så att gestalterna tycktes slingra sig och röra sig av egen kraft, tills man lyckades genomskåda dimmorna och såg att de var så fulla att de inte iddes röra ett lillfinger.

Ingen drack något svagare än Brontosaurusöl, utom professor Jala Lurt, som satt ensam med en kopp kaffe vid ett bord och hade svårt att påminna sig att han själv en gång varit en ung och yster student. Men det är klart, på hans tid hade det varit pli på ungdomen. Inga slappa mähän som nu inte.

Att kaffekonsumtionen var obetydlig märktes på smaken, tänkte han. Man kunde rentav börja längta tillbaka till Smils och Bengans produktutvecklande strävanden.

Han betraktade med fasa de skäggiga, långhåriga gestalter som gick omkring mellan borden och utbytte uppenbarligen kodade meddelanden.

--Ayag te uletasca.

--Selif om phrenec juoosat?

--Ki elmquar hommanda zultenianac miielt coorm!

--Nämen!

De såg ut som om de hyste misstänkt stor sympati för Longobardiska Ligan. Kanske någon av dem var rentav var medlem av denna lömska, försåtliga, otäcka rörelse... Så måste det vara. Han hade blivit kallad hit för att kontakta denna ärkefiende. Hör oss Nostra, moder för oss alla!Tiden gick.

Lurt drack ur, beställde påtår, drack ur igen. Ingen longobard kom fram och presenterade sig.

Tiden gick litet till.

Lurt hade fått så många koppar han tålde. Klockan var en god bit över småtimmarna. Det tjänade uppenbarligen ingenting till att vänta längre.

Han begärde notan, fick den, ryste ät priset, men det här fick gå på representationskontot, betalade, fick kvitto. Han tänkte just stoppa kvittot i fickan, när en snilleblixt slog honom.

Han höll upp kvittot, vände på det. Mycket riktigt. På baksidan stod:

—Bege er genast till ert hotellrum. Väl mött! Hjärtliga hälsningar, Longobardiska Ligan.

När Lurt återkom till sitt rum, satt en man där och väntade på honom. Den första häpenheten stoppade det obligatoriska "Vad gör ni här?" som låg på hans tunga.

Mannen reste sig. Han var gammal och nästan skallig, två mycket starka skäl att inte misstänka honom för något samröre med Longobardiska Ligan. Han haltade, vilket kanske ändå kunde tyda på att han varit med i något råkurr nyligen, eller kanske i all hemlighet blivit utsatt för ett polisförhörs stundom något drastiska metoder. Ögonen var klara och mycket mörkblå.

--Jag är herr Snubbe, sade han, ögonblicket innan Lurts förvirrade hjärna (vad hade man blandat i det där kaffet egentligen?) hade lyckats placera in hans ansikte efter den minnesbild han hade från de foton han sett av mannen. Herr Snubbe -- en av den vetenskapliga världensvälkändaste charlataner. Han höll på med något fuskverk i psykologins utmärker -- psykohistoria eller vad det var han kallade det.

--God afton, sade Lurt. Jag... jag... (Nu började han stamma också. Vad hade man blandat i kaffet?)

--Ni trodde inte jag skulle vara här? Det trodde inte jag heller. Att jag skulle behöva. Jag trodde en logiskt tänkande människa som ni skulle ha vett att hålla sig borta från de reaktionära bastionerna när det började hetta till.

De reaktionära bastionerna? Egendomliga ord för att komma från en gammal och nästan skallig man med mörkblå ögon.

--Min herre, sade Lurt, er uppenbarelse gör ett något blandat intryck på mig. Jag får rentav en vild impuls, som jag verkligen hoppas är felaktig, nämligen att ni rentav skulle kunna hysa några sinnesrubbade sympatier för.. för de där...

—För Longobardiska Ligan? Det är mycket riktigt felaktigt. Jag sympatiserar inte med dem. Jag är medlem.

Lurt drog häftigt efter andan.

--Förvånar det er? fortsatte Snubbe. Hade ni inte väntat er att en medlem av Ligan skulle vara gammal och nästan skallig och ha mörkblå ögon? Man skall inte döma schmoytzen efter pseudohåren, professorn. Allt är inte sedlar som prasslar.

--Men min bäste herre, sade Lurt precist, ni inser väl det riskabla i att tala om en sådan sak för mig. Ingenting hindrar mig från att när jag behagar uppsöka närmaste polismyndighet och ange er.

--Ingenting hindrar er från att uppsöka närmaste polismyndighet, så långt har ni rätt, medgav Snubbe. Men jag varnar er. Jag härstammar i rakt nedstigande led från Mandrake, visserligen illegitimt, vilket framgår av våra skilda efternamn, men jag har ändå fått lära mig ett och annat av de gamla familjetraditionerna. Alldeles när ni kom in blixtförsänkte jag er i djup hypnotisk sömn under tjugofyra timmar lokalstandard -- ni har väl händelsevis inte sett på datumrutan på någon klocka sedan ni kom in? (Det visste han mycket väl att Lurt inte hade gjort -- liksom de flesta som hattade runt mellan stjärnorna ägde han ingen klocka, eftersom det skulle ha varit ett rent oskapligt besvär att rucka den efter varje ny planets rotationstid.) Under det dygnet pumpade jag er så full med posthypnotiska suggestioner, att om ni så mycket som tänker på att avslöja något om mig eller Ligans övriga medlemmar, så kommer ni i stället att på ert precisa sätt säga så mycket ofördelaktiga saker om er själv och era kumpaner, att ni kan betrakta era karriärer som avslutade för gott.

--Men nog pratat, fortsatte han. Jag kom inte hit för att slösa bort min tid på tomt prat, även om jag har rätt svårt att låta bli, gaggig som jag är. Jag kom för att överlämna den här lilla lappen.

Varefter han överlämnade en liten lapp, artigt bugade sig och gick.

Lurt såg precist på lappen. Där stod:

--Okamrat! Bege er genast tillbaka till biblioteket, eller vart ni vill, eller stanna för allan del kvar på hotellrummet om ni inte ids något annat. Ni trodde väl inte ni skulle få veta något?Vi är inte alls intresserade av att hjälpa er. Vi har lurat runt er bara för att göra den här boken litet spännande. Tji! Väl omött! Hjärtlösa hälsningar, Longobardiska Ligan.

Lurt blev högröd i ansiktet. Uppenbarligen hade man drivit med honom. Annat hade det varit på den tiden han själv hade varit student! Då hade de studentikosa skämten verkligen varit roliga! Och framför allt hade de riktat sig mot andra än honom själv.

I vredesmod kastade han lappen i öppna spisen, som sprakade så vänligt med sin flammande ved. Det var en anakronism, men en god anakronism -- något som mänskligheten hade fört med sig ur grottorna. Meningslöst, eftersom atomvärmen var bättre -- men trevligare. Man kunde inte sitta och titta på atomkraften och drömma och bygga slott i lågorna.

En öppen spis var också något lättare att i vredesmod kasta lappar i. Men under en bråkdels sekund, mellan den tidpunkt då lappen uppvärmts till brinnbar nivå och den tidpunkt då den faktiskt tog eld, inträffade något märkligt, som endast en man med professor Jala Lurts knivskarpa intelligens och snabba uppfattningsförmåga kunde ha hunnit uppfatta.

Här måste vi kanske infoga en liten förklaring. Eftersom Longobardiska Ligan var en ganska omfattande organisation, höll den sig givetvis -- för att inte på något sätt vara underlägsen de stora myglarna -- med tryckt

brevpapper. Eftersom den var olaglig och följaktligen hemlig, gick det ju å andra sidan inte an att den tryckta avsändaradressen på brevpappret syntes. Därför

hade man tryckt den med osynlig trycksvärta, som endast blev synlig när pappret uppvärmdes så mycket att det nästan tog eld.

Detta inträffade nu. Professor Jala Lurt hade endast ett försvinnande ögonblick på sig att lägga ligans namn och adress på minnet. Fast namnet kunde han ju redan förstås.

Professor Lurt gav uttryck åt sina känslor med ett triumferande haha! som inte bådade gott för Ligans lömska planers utsikter att framgångsrikt genomdrivas. 6

Tänk er ett rum!

Rummets placering är för tillfallet utan betydelse. Att det ligger på Atsnet har ni förmodligen redan misstänkt, men mer än så får ni inte veta. Det skulle ni förresten inte ha någon större glädje av, eftersom ni förmodligen inte är särskilt välbevandrad i utomjordisk geografi.

Det räcker med att säga att Longobardiska Ligan fanns väl så mycket i detta rum som någon annanstans.

Det var ett rum som under århundraden hade varit boning för revolutionära planer -- men där fanns ändå ingen av de livsfarliga apparater som under årtusendenas lopp hade kommit att betraktas som liktydiga med revolution. Det var en revolution som var smartare än så -- en revolution som påminde om en del uråldriga individers spekulationer under den primitiva, förhistoriska tiden innan teknologin hade utvecklats så långt att människan hade spritt sig bortom en enda värld.

För det första fanns i detta rum -- skyddad av en mental klipskhet som Nostranska Kretsens, Laoschtjianska Komplexets och den övriga Vintergatans förenade fysiska styrka ännu inte lyckats bryta igenom -- skumma planer på den galaktiska civilisationens omkullrunkande.

För det andra fanns också en man i detta rum -- Ordföranden.Hans titel hade ingen annan innebörd än att han var den som hade svårast att hålla mun när Longobardiska Ligans medlemmar sammanträdde.

Ordföranden såg upp när dörren öppnades. Redan medan han ensam begrundade de gångna årtusendenas ansträngningar som nu minsann såg ut att närma sig sin klimax, redan medan han hade varit upptagen av detta hade han varit medveten om besökarens existens och sett fram emot besöket med glad tjoflöjt. En ung man, en kamrat, en av dem som snart skulle kastas ut i sista striden det är.

Den unge mannen stod tveksam i dörröppningen, så att Ordföranden måste gå fram till honom och leda in honom med en vänlig hand på axeln.

Ynglingen log blygt, och Ordföranden sade: --Först måste jag tala om för dig varför du är här.

De satt nu på var sin sida om skrivbordet. Ingen av dem talade på ett sådant sätt att det skulle ha uppfattats som begripligt tal av någon människa i Vintergatan som inte själv tillhörde Longobardiska Ligan eller hade lyckats knäcka deras kod.

Men eftersom det i ett samhälle där en stor del av tankeutbytet sker skriftligen är omöjligt att ge en fonetiskt korrekt transkription av den metod Longobardiska Ligan använde vid sina samtal, kommer allt detta att lämnas åsido i fortsättningen. Ordföranden kommer att framställas som om han talade på vanligt sätt, och även om tolkningen ibland är tvivelaktig så måste vi nöja oss med den.

Vi låtsas därför att Ordföranden verkligen sade:

--Först måste jag tala om varför du är här. Medan han i själva verket rapade så och (ordet censurerat av förlaget) så här.

Ordföranden sade: --Du har studerat revolu- tionsteori under större delen av ditt liv. Du har lärt dig allt som dina lärare rår med att lära ut. Det är dags för dig och några andra att börja tänka på praktiken. Snart blir det allvar.

En av kulspetspennorna på skrivbordet spetsade intresserat öronen.

Upphetsning från bordets andra sida.

--Nej, du måste ta det här lugnt. Du har vetat hela tiden att tidsschemat närmar sig sin vändpunkt. Jag kan rita upp ett enkelt diagram över utvecklingen.

Ordförande sträckte ut handen efter pennstället. Som tur var såg han åt ett annat håll, annars skulle han ha fått se hur en av kulspetspennorna förskrämt smög sig undan för att inte väljas ut av hans subversiva fingrar. Smil Senil ville inte att hans blod skulle spillas på några vänstervridna diagram, i tron att det var rött bläck.

Ordföranden tog en annan penna, som inte var någon förklädd agent för Nostra, och började rita.

--Så här. Under årtusenden har vi förberett oss, har vi agiterat på galaxens alla bebodda planeter, oavsett invånarnas antal armar, ben och huvuden. Och nu kvasarer anamma börjar det koka ihop sig. Om en vecka är Vintergatan fri, det vill säga vår!

En stor bläckplump bredde ut sig på skrivbordsunderlägget. Senil hade litet svårt att hålla tätt när han utsattes för starka sinnesrörelser.

--Våra kadrer är redo, fortsatte Ordföranden. Överallt där det finns människor eller något liknande väntar våra trogna kamrater bara på den slutgiltiga signalen för att skrida till direkt aktion.

Ynglingen grymtade instämmande.

--Den avgörande punkten kan vi placera in -- på rumsaxeln här och på tidsaxeln sisåhär, fortsatte Ordföranden.

Den kulspetspenna som nyss hade hållit sig undan förvandlades snabbt till ett suddgummi och smög försiktigt in över pappret.

--Ursäkta att jag påpekar något ovidkommande, insköt ynglingen. Inte för att revolutionens öde hänger på det, men vad har man för nytta av suddgummin när man skriver med kulspets? Är för övrigt inte självrörliga suddgummin en kapitalistisk plöj som kostar mer än de gör rätt för sig?

--Självrörliga suddgummin? På mitt skrivbord har det aldrig funnits något suddgummi, sade Ordföranden tankspritt. Allra minst något självrörligt. Jag skriver nämligen aldrig fel.

--Förlåt, men vad är det då som ligger på diagrammet? frågade ynglingen och var ofin nog att peka.

--Ett vanligt enkelt suddgummi som krupit dit av sig själv, förstås, sade Ordföranden, tog tag i detsamma och försökte slänga undan det i ett hörn. Detta förhindrades av att Senil snabbt omformade sig till en sedelräknare och därmed fick ett fast grepp om Ordförandens tumme. Denne glömde bort det hela och ynglingen ansåg det hela alltför oväsentligt för att hårdra resonemanget.--Vad vi nu framför allt måste se upp med, fortsatte Ordföranden, är att våra exakta planer inte kommer till några fula reaktionärers kännedom. Väggarna har öron! tillade han förnumstigt, varvid sedelräknaren på hans tumme småskrattade för sig själv.

--Sedelräknare som småskrattar för sig själv kan jag inte heller se fyller någon annan funktion än att öka bruttogalaxprodukten, sade ynglingen.

--Alldeles riktigt, i synnerhet som vi inte i det kommande frihetliga samhället får några sedlar att räkna, varför sedelräknarna inte kommer att ha så mycket att skratta åt, sade Ordföranden. Dessa vänstervridna ord fick Senil att rysa, vilket var dumt av honom eftersom hans darrningar via känselkropparna i ytterhuden på Ordförandens tumme vidarebefordrades till densammes hjärna. Han såg förvånat på sin tumme och var på vippen att få syn på sedelräknaren, om inte Senil i sista stunden hade hunnit omforma sig till en liten lort och krupit in under tumnageln.

--Som jag nyss sade, väggarna har öron, sade Ordföranden, tog upp en tandpetare och började förstrött peta naglarna. Nu säg det verkligen illa ut för den tappre Smil Senil. Var hans sista stund kommen? Skulle han krossas och petas bort som den lilla lort han för tillfället var? Vem skulle i så fall fått ärva?

Ack nej, ett så bittert öde kan vi inte låta vederfaras en trogen försvarare av det bestående. Då vet man aldrig vad som skulle kunna hända oss.

I sista stunden (lägg märke till att Senil gör allting i sista stunden - det blir mer spännande

så, nämligen) omformade den modige nostranske agenten sig till ett litet virus, som via en por tog sig in i Ordförandens blodsystem och ådrog honom en elakartad influensa. Detta visade sig dock ha vissa nackdelar, då Senil fick ägna så mycken uppmärksamhet åt ett i mer ovanlig bemärkelse blodigt slagsmål med Ordförandens antikroppar, att han inte lyckades uppsnappa något mer av samtalet

*

Tänk er ett rum till!

Ett större rum den här gången -- ett mycket större rum. Närmare bestämt en stor samlingssal, smockfylld med longobarder, var och en glatt svingande en sejdel öl. En sejdel stod litet avsides och läskade sig försiktigt med sitt eget innehåll. Smil Senil kunde verkligen behöva en styrketår efter ovannämnda slagsmål, vars detaljer, läsaren kan vara glad att vi besparat honom.

Så småningom dämpades det upproriska sorlet. Skummet i den ensamstående ölsejdeln höjdes och sänktes i en lättad suck. Men man skall inte ropa hej förrän man är genom nebulosan. Rösternas disparata surr hade tystnat endast för att sagda röster odelat skulle kunna stämma upp en enkel och en samfälld kampsång:

Sitter på högen högättad hövding med hackan i huvet...

Fortsättningen på detta poetiska mästerverk

lämpar sig inte för vår kapitalistiskt välindoktrinerade läsekrets.

Sången tystnade. En törstig strupes ägare sträckte ut handen efter den ensamma sejdeln, som blev förargad, skaffade sig tänder på handtaget och bet honom i fingret.

Ordföranden klev upp på ett bord, vilket var mycket simpelt och typiskt för longobardernas brist på hyfs. De hade åtminstone kunnat skaffa en ordentlig talarstol.

--Kamrater! sade han. Mina medrevolutionärer! Galaktiska män, kvinnor och kryptogamer, oväldiga ombud för er själva!

Folkets jubel idog emot honom.

--Det är ett obestridligt, fortsatte han, av erfarenheten tusenfalt bestyrkt faktum att myndighet utövar en fördärvande verkan på dem i vilkas händer den har lagts. Det är en omöjlighet för en människa, eller för en representant för vilket intelligent släkte som helst, ta inte illa upp för allan del, alltså: det är en omöjlighet för en intelligent varelse som fått makt över sina likar att förbli en moralisk människa, eller en moralisk representant för det intelligenta släkte han, hon, den eller det nu råkar tillhöra.

--Hör, hör! ropade massorna.

Smil Senil ryste så han automatiskt fick istärningar i sitt öl, vilket är dålig smak.

--Individerna, fortsatte Ordföranden, är de celler, som tillsammans utgör Longobardiska Ligan. De individer som tänker själva, vill säga. De andra stackars individerna sitter hemma och glor på sina mimor och applåderar Elihu Burnscar och hans lumpna kollegor inom de andra politiskaenheterna.

--Rabarber rabarber, mumlade folket instämmande, i den mån de inte kom på något bättre att säga. Senil klirrade högljutt, vilket som tur var -- för honom -- inte hördes i det allmänna larmet.

--Men för den som anslutit sig till Longobardiska Ligan uppstår inte den nedstämmande företeelse som är utmärkande för de kretsar där man tror att Nostranska Kretsen, Laoschtjianska Komplexet eller någon annan supraplanetarisk statsbildning löser alla problem, fastän det i allmänhet är de som har skapat dem.

--Anslutningen till Longobardiska Ligan innebär inget undertryckande, ingen förminskning av den mänskliga, eller motsvarande, personligheten. Jag ber om ursäkt för mitt ordval, men de här pampiga gamla dokumenten jag plankat har tyvärr ett ganska begränsat ordförråd för galaktiskt bruk.

--Den mest nogräknade skulle inte kunna upptäcka det minsta intrång på den mänskliga -- ursäkta -- personligheten. Före som efter är ligisten det som han, hon, den eller det förut var: var han etc. förut självständig, så förblir -- nu orkar jag inte räkna upp alla personliga pronomina igen -- självständig.

—Hurra, sade mängden. Senil sade ingenting, men det väckte inget större uppseende, eftersom ölsejdlar inte brukar tala.

--Genom att gå in i Longobardiska Ligan gör ligisten ingenting annat än att sluta ett fördrag med kamrater i motsvarande belägenhet och med samma avsikt, ett fördrag som alltid kan uppsägas, om vederbörande inte begriper bättre, och inte vid något tillfälle får de meningar han kan vilja

framföra, de handlingar som han kommer att delta i, den karaktär av avsägelse som är utmärkande för en anslutning till Nostranska Kretsen eller någon annan supraplanetarisk statsbildning.

--Tjosan! sade hopen. Senil hade slagit av sig för länge sedan.

--Ingen jämförelse är alltså möjlig, och ännu mindre någon förväxling, mellan Ligans handlande och att slicka staternas stövlar, vilket endast leder till besvikelser.

En longobard var fräck nog att smutta på Senils hjärteblod, men gillade inte avslagen pilsner, vilket räddade dennes liv.

--Därför, kamrater! Revolutionärer! och allt annat fint jag inte kommer på för tillfället! Vi är samlade till en stor begivenhet! Ett dygn skall galaxen bliva vår -- och snart, snart kamrater! Är det dygnet inne! Då galaxen skall bli! Vår!

--Vår ute, vår inne, vår i hjärta, vår i sinne, sjöng pöbeln. Senil var helt förlamad.

--Och nu skall jag tala om detaljerna för er, sade Ordföranden och tog fram en bunt papper.

Nu kvicknade Smil Senil till, omformade sig till en liten våt fläck som flöt fram mot ordföranden och uppför benet på honom, fortsatte i en fästings gestalt till huvudet och blev där till ett par glasögon för att se allt som Ordförande såg.

Hela folksamlingen höjde på ögonbrynen. De hade aldrig sett Ordföranden i glasögon förut.

Denne lät sig inte bekomma, utan fortsatte med en detaljerad redogörelse för de omstörtande planerna.

Senil tittade ivrigt i papprena från sin upphöjda

utsiktsplats och gömde och begrundade allt detta i sitt hjärta.

--Och därmed vet ni allt, slutade Ordföranden, tog av sig glasögonen och stoppade dem i bröstfickan, där de förvandlades till en lös trådända, som föll ned på golvet, förvandlades till en liten vit mus och glatt pipande kilade in i ett lägligt råtthål, där en förråande våldsscen utspelade sig genom att den råkade i öppen konflikt med de där bosatta mössen. Senil omformade sig till en katt, tog kål på dem, blev termit och grävde sig ivrigt gnagande upp mot marknivån (samlingssalen låg nämligen under denna. Nämnde jag inte det?).

Han kom ut i en fashionabel lägenhet, höll på att duka under för en sträng av antimyrpulver man förvandlade sig hurtigt till en dammflaga, som svävade upp i luften och sakta fördes ut mot det öppna fönstret. Där ute väntade Nick, Jala och Bengan -- de fyra modiga kämparna (om man räknade in honom själv, alltså), på vilka det nu ankom att frälsa den galaktiska civilisationen ur alla Longobardiska Ligans garn. 7

Föreställ er SKUM 9!

Och gitter ni inte göra det, så har ni en beskrivning i början av fjärde kapitlet.

Där hade nu samlats Smil Senil (i egen form för en gångs skull), professor Jala Lurt och Bengan Saatana, som varit där hela tiden och fördrivit tiden med att göra ritningar till helvetesmaskiner.

Nick Sonny själv var frånvarande. Han hade låtit ursäkta sig med att han hade ytterst angelägna personundersökningar för händer, som bara kunde utföras hemma hos agent Fyllhick.

--Fysiskt sett lever han rullan, sade Lurt precist. Tala om hjärtverksamhet! Men jag ifrågasätter om han har några spår av psykiskt medvetande av vilken farlig situation vi befinner oss i.

Vissa detaljer hade tydligen sipprat ut om vari personundersökningarna bestod.

--Var har han ögonen? undrade Saatana.

--Inte på Longobardiska Ligan i varje fall. Jag hade väntat mig annat av honom. Man får vara glad om han inte får brännskador på hornhinnan eller rent av på näthinnan, så som han glor. Felet med dagens ungdom är att den har det alldeles för bra. Annat var det på min tid.

--Jaja, muttrade Saatana.

--Egendomligt, fortsatte Lurt oberört, med tanke på att han stod så nära målet. Men skenet bedrar. Jag skulle tro att det delvis, om inte helt,rör sig om en process av psykisk art. En inre stimulans av psykiska processer snarare än en rent fysisk eggelse. Det kan ge oss en ledtråd.

--Att få tillbaka Nick?

--Naturligtvis. Lurt såg för sin inre blick agent Fyllhicks bostad. Hans snuskiga fantasi utmålade de vildaste scener där inne. Det måste bli vårt främsta syfte.

--Hade jag varit där skulle det inte ha hänt, sade Senil.

--Må tro det, genmälde Saatana. I så fall skulle vi varit av med dig i stället. Onekligen en betydligt mindre förlust. »

Senil omformade sig till en fullt funktionsduglig granatkastare.

--Smil, fräste Lurt. Sitt ned i båten! Och du, Bengan, får vänta med dina spydigheter tills faran är över.

Det var ett egendomligt liv Nick Sonny ägnade sig åt för tillfallet, tänkte Saatana. Kroppen fungerade utan någon nämnvärd användning av hjärnan. En mänsklig, levande grönsak som bara kunde äta, sova, andas och röra sig -- om än med besked! Hur länge, undrade han, kunde man leva på så sätt? Han visste svaret. Med tillräckliga ekonomiska tillgångar kunde han roa sig hur länge som helst. Han såg på sina händer, knöt dem där de vilade på knäna. Verktyg för hämnd och förstörelse om han kunde finna en måltavla (nu börjar vi bli råa igen). Men vem skulle han klandra för att det inte var han själv som utvalts i Sonnys ställe?

--Jag borde ha varit där, sade Senil igen. Jag kunde ha lärt mig ett och annat. Jag kan

fortfarande smussla mig in. Med en och annan lämplig omformning...

--Det ger du tusan i, Smil, sade Lurt precist. Det räcker att en av våra tappra kamrater vältrar sig i lastens brunnar.

--Någon kommer att utnyttja det. Longobardiska Ligan är fullt kompetent att handla på eget bevåg. Något måste sättas igång snart. Senil slingrade sig fram och tillbaka och hade mycket svårt att hålla sig i form, säkra tecken på att han var upprörd. Om vi bara kunde få ned honom på jorden igen, klagade han. Det kanske skulle göra nytta.

--Det låter sig knappast göra, Smil, sade Lurt. Fysiskt sett är Nick i god kondition och orkar hålla igång länge än. Inga yttre eller inre skador, såvitt vi vet. Det är bara hans psyke som har åkt på en knäpp. Jag tror vi får göra grovjobbet själva, som vanligt. När det blir dags att kamma hem förtjänsten vaknar nog hans pliktkänsla på nytt. Plikten framför nästan allt! Till Nostra i tid!

Nå, om vi då räknar med att Nick är ur leken så länge, fortsatte han, så återstår våra egna framsteg. Smil, du tog dig till Longobardiska Ligans högkvarter sedan du fått adressen av mig?

--Jadå, svarade Senil. Och tack vare att Nostras skickliga kryptotekniker för länge sedan lyckats tyda deras kod fick jag all nödvändig information, även om den delvis framfördes på ett sätt som pinade mina luktnerver.

--Knappast värre än av ditt eget kaffe, kunde inte Saatana avhålla sig från att säga. Han tystnade dock skamset sedan han fått en mördande blick från Jala Lurt och Smil Senil

dessutom hade omformat sig till en piporgel med hundra stämmor och fyra manualer, kopplat in fullt verk och brassat på med ett dissonerande ackord som gjorde övriga argument överflödiga.

Och du, Bengan, sade Lurt, hur har det gått med dina ritningar till helvetesmaskiner?

--Strålande, strålande, svarade Saatana. Jag har just kommit på en extra raffinerad grej, som...

--Detaljerna har vi tyvärr inte tid att avnjuta, avbröt Lurt honom. Se hur hela galaxen står i lågor!

--Alltså, sammanfattade han, förefaller det bästa handlingsprogrammet vara att vi tar oss ned på Atsnet, att du, Bengan, ser till att apparaten blir konstruerad och att vi sedan helt enkelt basar på. Någon som är oförskämd nog att komma med några invändningar?

Han såg från Senil till Saatana och från Saatana till Senil. Båda grymtade instämmande.

--Nåväl. Verkställ alltså!

*

Någonstans på Atsnet. En dyster, betongtäckt plan mellan lika dystra betongskrapor. Vid ena bortänden hade en betongestrad byggts upp. På denna stod Bengan Saatana i egen imponerande gestalt. I handen hade han en piska, vars snärt smorts in med litet irriterande retningsmedel och annat smått och gott. Denna var till för att han skulle kunna hålla kontroll över de båda vakterna som stod på ömse sidor om honom, stöddiga gossar med fulladdade strålpistoler skjutklara. Strålpistolerna var i sin tur till för att vakterna

skulle kunna hålla kontroll över Nostras lojala arbetare, som knegade på den öppna platsen, som med förenade ansträngningar höll på att bygga en apparat.

Och vilken apparat!

Någon fullständig beskrivning kan vi tyvärr inte ge våra kära läsare. Låt oss bara säga, att forna tiders stridsvagnar förbleknade i jämförelse, att den var försedd med finurliga grävmekanismer som skulle gjort en mullvad grön av avund, och med vars hjälp den skulle kunna gräva sig ned till den underjordiska rörelsens högkvarter på mycket kort tid. Bestyckningen var så omfattande, att man kunde frukta att Nostranska Kretsens alla Snabbt Kringilande Upprustnings Maskinerier hade berövats sina vassaste tänder. Vi kan trösta läsaren med att så inte var fallet. Vapnen hade nallats från officerarnas privata samlingar, med tillhjälp av litet elementär utpressning.

Saatana kände sig varm vid tanken på de lojala gossarna ute på planen och deras iver att hjälpa till att försvara den galaktiska civilisationen, så länge någon pekade på dem med en laddad strålpistol. För att den galaktiska civilisationen skulle kunna bestå, måste den ha ett starkt försvar, som har en fredsbevarande effekt. Med "fredsbevarande effekt" menas att de högsta hönsen får fortsätta att mygla i fred.

Försvarets betydelse underströks också av alla i ansvarig ställning i Nostranska Kretsen. Med folk "i ansvarig ställning" menas sådana, som har så svårt att ta ansvaret för sig själva att de föredrar att ta ansvaret för andra i stället. Ingen ville föreslå en isolerad nostransk ned- eller avrustning,

för i så fall kanske en full basse skulle slå honom i huvudet med gevärskolven. Tvärtom framhölls ofta -- även utomplanets -- att ett starkt nostranskt försvar behövdes för stabiliteten i Vintergatan. En isolerad nostransk nedrustning skulle ha följder inte minst för befälen, som var för dumma för att kunna omskola sig till något annat.

Under mycket lång tid hade Nostra undgått krig. Man hade sluppit ockupation. Man hade myglat till sig en

dominerande ställning på utplanetiska marknader utan att det märktes alltför väl. Men man hade inte fått sin fred och sin frihet att göra precis som pamparna ville gratis.

Man hade i byråkratisk ordning bestämt att man skulle ha en krigsmakt, som man för skams skull kallade försvar. Alla var skyldiga att försvara rätten att låta sina överordnade fatta sina beslut och styra sina planeter utan främmande diktat.

Man kunde och man skulle försvara sig. Man kunde och man skulle anfalla också för den delen, om det visade sig lönsammare.

Krig är hårt och brutalt. Men jag är hårdare och brutalare, tänkte Saatana, och tjo vad roligt det är! Han log ett sadistiskt leende och lät pisksnärten glida mellan sina behandskade fingrar. Till sin besvikelse fann han, att ingen arbetade tillräckligt slött för att förtjäna ett rapp. Nå, bara invasionen av Longobardiska Ligans högkvarter kom igång skulle han nog få sitt lystmäte på den sortens njutningar.

Han visslade falskt men glatt och såg hur maskinen tog form inför hans blickar.*

--Håll!

Ropet kom som ett pistolskott (för att använda en liknelse från tiden innan pistolerna blev ljudlösa) från andra sidan betongplanen, från en man som uppenbarligen var van att befalla. Hans stämma genljöd av en sådan självklar myndighet, att allt arbete genast upphörde.

Han kom gående över planen fram mot Saatana. Han var prydligt kortklippt och bar en uniform, som var ägnad att inge den djupaste respekt

--Ni där! Vad heter ni? Kan ni legitimera er?

Bengan Saatana blev förtörnad, lade armarna i kors över bröstet och stack hakan i vädret.

--Min herre, ni vet inte vem jag är...

--Alldeles riktigt. Det är därför jag ber er legitimera er, genmälde den andre torrt.

Saatana drog häftigt efter andan, såg en gång till på uniformen och fann det därefter lämpligt att mjukna. Överheten bär inte strålpistolen förgäves. Han stack handen i innerfickan och tog fram passet.

--De båda herrarna bredvid er också, tack. Plus strålpistollicens, pisklicens, bister minlicens, högmodslicens, byggnadstillstånd, slavdrivartill- stånd, kritiskt tillstånd...

Saatana och de båda vakterna på ömse sidor om honom grymtade men överlämnade de begärda handlingarna.

Den uniformerade herrn ögnade noggrant igenom dem, lade dem i en prydlig trave, kastade upp denna trave i luften, drog därefter sinstrålpistol snabbt som ögat, eller noga räknat ytterligare något snabbare, samt förvandlade de livsnödvändiga papperen till aska i tur och ordning innan de hunnit nå marken.

Saatana betraktade med en känsla av beundran detta prov på god vapenförmåga. Trots allt fanns det även sund ungdom i galaxen!

Först efter en stund gick det upp för honom vad som hänt. Han saknade nu pass, han saknade tillstånd att över huvud taget vistas på Atsnet, för att inte tala om just denna betongplan, han saknade tillstånd att fortsätta konstruerandet av den helvetesmaskin i vilken han lagt ned sitt hjärta och sin själ... Noga räknat existerade han inte längre.

En djup suck steg upp ur hans förtvivlade bröst, och han såg klentroget på den skicklige prickskytten.

--Men varför gjorde ni så där? frågade han.

Längre än så hann inte samtalet utvecklas just då, ty i detsamma kom fyrtioen vildögda personer inrusande på planen. Det var Svarte Lasern och de Fyrtio Fantastiska Fribytarastronauterna.

Högst densamme gick lugnt och sävligt fram till Saatana, tog fram en lång och vass kniv samt satte spetsen av

denna mot hans hals. I normala fall skulle Saatana ha gjort kål på honom med strålpistolen, men nu hade han ju just blivit av med licensen.

--Puts dunderväder, din tölp, väste Lasern. Jag råkade bara ha mina vägar förbi och tänkte jag skulle fråga om du möjligen kunde tala om vägen till agent Fyllhick för mig.

Den uniformerade myndighetspersonen förhöll

sig helt passiv. Något annat var ju heller inte att vänta, när Saatana inte kunde legitimera sig och Lasern inte besvärade någon atsnetiansk medborgare.

Saatana funderade på att svälja besvärat, men kom på att hans struphuvud i så fall skulle passerat den punkt i det rumsliga koordinatsystemet, där en knivspets just befann sig. Han nöjde sig därför med att avmätt fråga:

--Får jag möjligen ta mig friheten att fråga vad som för min herre till Atsnet i allmänhet och agent Fyllhick i synnerhet, hur min herre fått reda på sagde agent Fyllhicks identitet och varför min herre är så ofin att min herre avslöjar den på offentlig plats?

--Det får min herre ta sig friheten att fråga, genmälde Svarte Lasern med den fina ironi som var så utmärkande för honom i hans bästa stunder. Ett och annat kan jag rentav tala om. Det där att Nick och jag skulle varit bröder visade sig ju dessvärre vara ett beklagligt misstag. Sedan jag givit pamp Bumscar på nöten och träffat min bror -- på riktigt som omväxling -- fick jag reda på, att Nick just levde glada dagar med agent Fyllhicks mätress, som nu dessvärre råkar vara min köttsliga syster. Och någon måtta på mesallianserna inom familjen får det ju ändå lov att vara!

(Nu undrar säkert den uppmärksamme läsaren, hur Svarte Lasern kunnat få reda på det ovannämnda från sin bror, när mötet mellan de båda bröderna enligt kapitel fyra ägt rum innan brodern i fråga fick på nöten av Nick Sonny i den skumma gränden, vilket i sin tur inträffade innan

Nick Sonny träffade Svarte Laserns syster. Nå? Tja, försök med litet kvasieinsteinsk kröktatidenteori, så går det nog bra, skall ni se.)

Då sade Bengan Saatana, med sin kärva humor:

-Jaså.

Därefter talade han om vägen. Det var ett grovt svek mot solidariteten hemliga agenter emellan, men eftersom han inte kunde legitimera sig och följaktligen inte existerade fanns det ju ingen som begick sveket i fråga.

*

Nick Sonny drömde att han hängde i fingrarna utanför ett klippstup, att en representant för Pangalaktiska Fredrika Bremerförbundet hoppade på de fingrar han höll sig fast med, att representanten bar spikskor och att spikarna som kronan på verket hade smorts in med ett snabbt verkande nervgift.

Med ett skri vaknade han upp ur sin dröm och fann till sin omätliga lättnad, att hans intuition inte hade bedragit honom nu heller. Hans dröm hade varit fullkomligt sann. Han hängde i sina kraftiga, välformade fingrar utanför ett klippstup bakom agent Fyllhicks hus, en representant för Pangalaktiska Fredrika Bremerförbundet hade slagit honom medvetslös och släpat ut honom dit och hoppade nu på fingrarna iförd spikskor. Som tur var för Sonny hade hon dock begått ett fatalt misstag då hon valde gift att smörja in spikarna med. I stället för att välja ett förlamande gift, som skulle ha gjort hans grepp kraftlöst och fått honom att störta ned i den bottenlösa avgrunden,

hade hon tagit ett krampframkallande, som bara gjorde hans grepp än fastare.

Bottenlös avgrund förresten. Nick Sonny vågade sig på en hastig blick ned i djupet, och med sin säkra avståndsbedömning kunde han med denna enda blick konstatera, att avståndet mellan hans fotsulor och marken nedanför var exakt fem centimeter.

Med ett isande dödsförakt släppte han därför taget, tog mark med ett sviktande språng, gnuggade fingrarna mot varandra för att häva krampen och började gå bortåt trappan som förde upp till tomtens högre nivå. Fruntimmer! Vad angick det dem om han behandlade det han funnit i skåpet som en möbel?

När han hunnit uppför trappan viftade han undan några blodtörstiga extraterrestriska monster, som det alltid vimlar av i sådana här dåliga böcker, och gick fram till köksingången. Han fortsatte till salongen, där han bedrev sina idoga studier för att hindra den galaktiska civilisationen att gå under eller åtminstone ha litet livat så länge den varade.

Han hade besök.

Den väntande herrn presenterade sig som Emanuel alias Svarte Lasern. Därefter tog han fram en lång och vass kniv och satte spetsen av denna mot hans hals, samt påminde honom förbindligt om en och annan gemensam upplevelse i det inte alltför avlägset förflutna.

Sonny funderade på att svälja besvärat, men kom fram till samma slutsats som Saatana hade kommit på strax innan. Dessutom kom han på, att en FAAN är ren i tanke, ord och gärning ochaldrig är besvärad, samt inte visar när han är det.

Med den blixtsnabba beslutsamhet, som utmärker verkligt stora män, tog han till flykten.

*

--Men varför gjorde ni så där? upprepade Bengan Saatana till den uniformerade herre, som just hade förvandlat alla hans officiella papper till askflagor.

--För att få er att ompröva er inställning till tillvaron, genmälde denne. För att ruska om er. För att rädda mitt eget skinn, och en hel del andras.

--Ert eget skinn? Vad menar ni? Mitt arbete är verkligen inget hot mot sunda, kortklippta människor som ni och era kolleger.

Den uniformerade log ett gåtfullt leende och tog av sig skalpen. Befriade från korthårsperuken flödade hans långa lockar fritt. Han tog bort en hudfärgad löshaka och blottade sitt långa, toviga skägg. Därefter stämde han upp ett sardoniskt skratt.

Saatana drog häftigt efter andan. Han skulle ha hoppat på honom och stött och blött honom, om han inte i sista stunden kommit på att han inte längre hade tillstånd till detta.

Helvetesmaskinarbetarna stod orörliga. Var deras korta hår äkta, eller...?

Världen snurrade runt för Saatana. I en sinnesförvirrad, vansinnig vision såg han Nick Sonny med långt hår. Han satte händerna för ögonen och sjönk ihop till en gråtande hög.

Den uniformerade, som just hade visat sig varaett får i ulvahamn, rörde vänligt vid hans axel.

--Statt upp, du utsugna! Vänd om! Ser du inte själv vart det gamla systemet har fört dig? Utan passet och alla tillstånden är du platt intet. Men en ny framtid väntar dig, om du i stället vill ägna dina krafter åt att verka för en galax, där en människa eller en sådan som du har sitt människovärde -- förlåt uttrycket -- även utan papper.

Bengan Saatana torkade tårarna ur ögonen och klippte med dessa. Och se, då hände sig att ett sken från himmelen plötsligt kringstrålade honom. Och han föll ned till jorden och hörde då en röst som sade till honom: --Nå, hur blir det?

Då sade han: --Vem sjutton är du? Han svarade: --Att jag tillhör Longobardiska Ligan syns ju på håret, och namnet vill jag inte tala om med så här mycket skumt folk omkring oss. Men stå nu upp och skrota maskinen, så skall dig bliva sagt vad du har att göra.

Och helvetsmaskinarbetarna stod mållösa, om av skräck eller för att de inte hade något att säga må vara osagt. Men Saatana reste sig upp från jorden, och då han öppnade sina ögon såg han på det som han hade gjort, och se,

det var nu inte så gott.

Det förhöll sig nämligen så, att medlemmarna av Bengan Saatanas släkte i beklagligt hög grad saknade föreställningsförmåga, och då longobarden dessutom snabbt och skickligt hade utnyttjat Saatanas ljushallucination blev han ett snabbt offer för den vänstervridna propagandan.

Longobarden lade armen om hans axlar, eller så mycket han rådde med, och vände honom runt.

Därmed kom Saatana att se i en annan riktning, vilket var uträknat, eftersom han annars skulle ha fått syn på den vilda jakt som just stormade fram i närheten.

Först sprang Nick Sonny -- självfallet fortfarande prydligt kortklippt. Sedan kom Svarte Lasern, som viftade med en laddad strålpistol i ena handen och en lång och vass kniv i den andra. Efter Svarte Lasern kom de Fyrtio Fantastiska Fribytarastronauterna i vild abandon, beredda att slita sönder Nick Sonny i sina molekylära beståndsdelar, eller alternativt passa på att göra myteri mot Svarte Lasern, om detta visade sig lägligare.

Varje standardår inträffar svåra trafikolyckor i samband med vilda jakter, där nostranska agenter är inblandade. Dessa olyckor har ofta dödlig utgång, vilket är slöseri med nostransk arbetskraft.

Ta det lugnt under jakten! Du förlorar inte många minuter genom att springa med ansvar och omdöme. Respektera hastighetsbegränsningarna -- de är till för att skapa en lugnare och säkrare trafikrytm, anpassad efter vägens standard och bebyggelsen längs vägen. Om du är jagad -- ta det lugnt! Om du jagar -- hetsa inte den jagade! Det är han som har ansvaret för att trafikreglerna följs.

Se till att du är i god kondition. På de nostranska förbanden ordnas gratis frivillig hälsokontroll av agenterna. Passa då på att få dig kontrollerad. Se särskilt upp med knäleder och skosulor. Slitna sulor ger dåligt väggrepp och sämre bromsförmåga. Att springa med blankslitna sulor är inte bara förbjudet i lag -- det är ocksåfult.

Men på Atsnet fanns en longobard vid namn Aschplantjasik. Till honom sade den longobard, som hade omvänt Bengan Saatana, över armbandsvideofonen:

--Stå upp och gå till den betongplan som kallas Dysterplan och lägg där vantarna på en man vid namn Saatana, från Nostranska Kretsen. Ty se, han håller på och skrotar den maskin med vilken han skulle ha ödelagt våra planer.

Då svarade Aschplantjasik: --Hördudu, jag har av många hört hur mycket ont den mannen och hans kompisar har gjort alla progressiva krafter. Dessutom ligger Dysterplan på andra sidan Atsnet, varför det skulle ta en ansenlig tidsrymd att gå dit till fots.

Men den andra sade till honom: --Gå åstad, ty denne man har vi vänt om. Han är oss nu ett redskap till att stötta upp våra planer inför nostraner och laoschtjianer och alla andra folkslag, som jag inte kan uttala namnet på. Och vad det där med ”gå” beträffar, så behöver du inte ta mig så på orden när jag talar så här uppstyltat, idiot. Ta en markfarkost eller ett flygplan eller vad du vill, bara du pallrar dig iväg.

Och han gjorde sålunda.

Under tiden hade Bengan Saatana börjat skrota den helvetesmaskin, som nu aldrig skulle få uppfylla sin bestämmelse.

8

En mörk och kulen källarlokal. Fuktiga väggar, råkallt. Tortyrredskap längs väggarna. En reslig och muskulös person i svart huva med ett gissel i handen.

Så såg det inte alls ut där Bengan Saatana nu befann sig. Rummet var tvärtom både varmt och ljust, och personerna såg riktigt normala ut när man vant sig vid deras skägg och långa hår.

När nu Bengan Saatana trädde in i detta rum, såg han longobarder sitta runt bordet. Då torkade han sig i pannan, och hans hjässa sken över hela rummet. Sedan gick Saatana fram och tillbaka tills han hittade sin plats. Han hade

en bastant stol. Annars skulle den ha gått sönder under hans kroppsvikt.

Omsider kom det så långt, att frågor började ställas. Ingen tunga mäktar uppräkna de frågor, som ställdes till Bengan Saatana. Men Bengan Saatana svarade inte på alla frågor. På dumma frågor svarade han inte. Med "dumma frågor" menade han de frågor han inte kunde svara på.

Nu frågade man honom vad han hade för yrke. Då lät han upp sin breda näbb och svarte: --Jo, soldat.

Nu frågade man honom vad han hade för namn och grad. På den första frågan svarade han riktigt.

Nu frågade man honom vad han hade för politisk uppfattning. Då svarade han:

--Man bör veta att det ges två sätt att taga sig

fram här i Galaxen: antingen på laglig och lovlig väg eller med den råa styrkans rätt. Det första sättet anstår intelligenta släkten, det andra mindre intelligenta. Men då det förra ofta nog inte räcker till, måste man också begagna sig av det senare, och därför måste en nostransk agent kunna uppträda både som intelligent varelse och som dumskalle. Vi kan och skall försvara oss.

En agent varken kan eller bör hålla ingångna avtal, ifall han därigenom skulle komma till fysisk eller psykisk skada, ifall de omständigheter har bortfallit, som förmådde honom att skriva under detta avtal, eller ifall han inte har lust. Om alla intelligenta släkten vore goda, så vore detta råd dåligt, men vi vet ju alla vilka dekadenta skurkar laoschtjianerna är och hur ädla vi själva är av naturen. Det skall heller aldrig fattas oss lämpliga förevändningar, varmed vi kan försköna vår bristande ordhållighet. En kurs i kansligalaktiska gör susen.

Alltid går den störste räven med bytet ur striden. Men detta är en egenskap som man måste med lämpliga medel försköna. Man måste kunna konsten att låtsa och föreställa sig. Så enfaldig är fienden, så helt och hållet styrd av ögonblickets behov, att man lätteligen finner dem som låter lura sig.

--En agent behöver alltså inte äga några goda egenskaper, om han bara när det behövs kan ge sig sken av att äga dem. Ja, jag vågar till och med påstå, att den som verkligen äger och ständigt utövar några mjäkiga dygder skadar sig själv. Skenet därav är däremot alltid nyttigt. Även att utöva dygden är nyttigt, om man bara äger

själsstyrka nog att vid behov sadla om.

Vad jag nu har sagt bör man sålunda förstå: agenten och särskilt karriäristagenten (och vilken agent är inte karriärist?) kan inte iaktta ett sådant handlingssätt, som man vanligen kallar gott. Vill han upprätthålla Nostranska Kretsens inflytande, tvingas han ofta att handla mot allt vad gott och riktigt är. Hans sinnelag måste därför vara så beskaffat, att det vänder sig efter väder och vind och lyckans växlingar. Eller som jag redan sagt (eller har jag det?): han skall vara rättskaffens så länge det är politiskt försvarligt, men blir det nödvändigt, och det blir det i vart och vartannat kapitel, bör han också veta att slå in på brottets väg.

Då kliade sig longobarderna i huvudet, harklade sig, rapade, fjärtade, gäspade, spottade, nös och snöt sig som om de inte vetat bättre. Men det gjorde de. Deras uppträdande berodde alls inte på något ofint sätt, utan var ett sätt att meddela sig i kodad form.

Vad de med dessa kryptiska kommunikationer ville ha sagt var följande: --Ajaj, den här blir svår att dunka något vett i skallen på.

Därefter påminde man honom, att han inte längre ägde några giltiga legitimationshandlingar och därför inte längre var någon hemlig agent, varför han fick vara så god att hålla sig i skinnet. Sedan lade man fram ansökningshandlingar till en frivillig, hypnotisk snabbomskolningskurs. I desperation skrev Bengan Saatana under.

Därefter fördes han bort

*Han fick ett glatt mottagande av Jala Lurt och Smil Senil när han återvände till SKUM 9 och Mördarn.

Ser man på, är den djävulska helvetesmaskin- en färdig nu? frågade Lurt precist.

--Det är ett obestridligt, av erfarenheten tusenfalt bestyrkt faktum att myndighet utövar en fördärvande verkan på dem i vilkas händer den har lagts, sade Saatana med om möjligt mer glasartad blick än vanligt.

Lurt ryckte till. Senil omformade sig till en galen hund och började tugga fradga.

--Vad menar du? undrade Lurt. Mår du inte riktigt bra? Har man gjort dig illa?

--Ledarskap föder slaveri, fortsatte Saatana. Ingen intelligent varelse är född att vara en annan intelligent varelses herre.

Lurt tog sig för sin höga, välvda panna.

--Longobardiska Ligans första plikt är att förinta varje politisk makt, fortsatte Saatana oförtrutet. Leve Longobardiska Ligan! I smutsen med Nostranska Mygelkretsen! Elihu Burnscar kan ta sig i hjälmbusken!

Senil omformade sig till en pytonorm, smög sig fram, ringlade sig om Saatana och höll fast honom. Lurt tog pulsen.

--I de interstellära djupen räddarn vi ej hälsa, mumlade Saatana förvirrat. Ej kosmiska andar eller planetariska byråkrater stå oss bi.

Lurt skakade uppgivet på huvudet.

—Det här ser verkligen allvarligt ut, viskade han till Senil Han har tydligen blivit utsatt för de longobardiska uslingarnas specialbehandling. De har utsatt honom för en snabb, lömsk och

effektiv hypnotisk indoktrinering, som i värsta fall upphävt den snabba, lömska och effektiva hypnotiska indoktrinering som FAAN utsatt honom för. En förrädare i våra led! En femtekolonnare! En röd djävul i de nostranska bastonerna!

--Usch, svarade Senil.

--Som tur är har vi ombord på Mördarn en installation för helautomatisk snabb, lömsk och effektiv hypnotisk motindoktrinering för dem där hava avfallit, sade Lurt. Ledsen, Bengan, men det blir avfallskvarnen för dig.

Saatana drog upp överläppen i en ilsken morrning, lyfte näven, knöt den och lät den falla ned på Lurts huvud i ett förkrossande slag, som skulle gjort mos av vilken genomsnittlig galaktisk medborgare som helst.

Professor Jala Lurt var inte vilken genomsnittlig galaktisk medborgare som helst. Även om hans kroppskonstitution verkade spröd, så hade han skrivit på Rymdhjältekontraktet, vilket räddade honom ur alla faror av detta slag. Han vacklade till en liten smula, det var allt.

Senil drog åt litet. Ni kommer väl ihåg, att han för tillfallet var en pytonorm och gav Saatana en varm omfamning? Nu hade han sitt livs chans att en gång för alla avgöra den oupphörliga tvisten om vems kaffe som var bäst.

Men det var han alldeles för snäll för.

—Hur skall vi få dit honom, Jala? väste han med temporärt kluven tunga. Han är starkare än vi båda tillsammans. Och jag orkar inte hålla den här formen länge till. Den kräver så kolossalt mycket energi. Jag känner redan hur jag börjar bli

mattare. Jag...

--Skada, Smil, sade Lurt till den daggmask denne just hade förvandlats till. En daggmask som låg i farlig närhet av Bengan Saatanas mastodontfötter. Visserligen var Saatana innerst inne alldeles för snäll, han också, för att avsiktligt ta kål på en gammal vän och trätobroder. Men i sitt nuvarande omtöcknade tillstånd kunde han lätt trampa fel, och då...

Senil tänkte svara något spirituellt på detta, men det gick inte, för daggmaskar kan ju inte få fram något läte som är hörbart för mänskliga öron. Så förarligt! Han kunde inte ens ropa på hjälp. Och de minuter han hållit fast

Saatana hade varit så ansträngande, att han nu inte orkade byta form en gång till.

Ingen vet hur det hade gått för vår tappre, om än för tillfället något småvuxne, hjälte, om inte Nick Sonny själv just då kommit inrusande på Mördarn från SKUM 9:s hangarområde.

Det blev ett liv och ett kiv.

Lurt och Saatana rusade fram till honom, och Senil kröp efter så gott det gick.

--Kul att se dig, Nickegubben, dånade Saatana. Det är ett obestridligt, av erfarenheten tusenfalt bestyrkt faktum...

--Käften, Bengan, fräste Lurt precist. Nå, Nick? Hur är läget? Har -- ähum -- personundersökningarna givit resultat?

Så där, svarade Sonny. Tyvärr blev jag tvungen att avbryta dem ganska brådstörtat. Jag är alldeles slut, och med tanke på min strålande kroppskondition och omätliga förträfflighet i alla avseenden, för att inte tala om min ödmjukhet

och blygsamhet, så kan ni själva räkna ut vad det måste innebära. Jag vill ha kaffe.

--Det skall bli, Nick, mullrade Saatana och stormade bort mot pentryt, varvid han med 0,267 millimeters marginal undvek att trampa på daggmasken Smil Senil. Denne suckade djupt, gjorde en kraftansträngning och omformade sig till en pelargonia.

--Du blev tvungen att avbryta dina undersökningar brådstörtat, sade du? inflikade Lurt. Hur så? Av vilken orsak?

--Vår gamle vän Svarte Lasern, svarade Sonny. Han kom och störde mig i mina djupaste forskningar. Drummeln. Och viftade med sådana maktmedel, att till och med jag, trots min strålande kroppskondition och omätliga förträfflighet i alla avseenden, för att inte tala om min ödmjukhet och blygsamhet, såg mig nödsakad att taga till det, som man med en något förklenande term brukar beteckna som "harvärjan" men som i vissa desperata situationer faktiskt kan bli ett nödvändigt taktiskt hjälpmedel till och med för den som har en strålande kropps...

—Du börjar upprepa dig, Nick, avbröt Lurt honom.

-Gör jag? Nå, där ser du hur utpumpad jag är trots min strålande... ursäkta. Men det var verkligen en pärs. Tänk dig själv, att hux flux ryckas bort från ditt käraste forskningsobjekt. Ett forskningsobjekt som till och med fick Ctulhyana att förblekna i jämförelse.

Nick Sonny började få ett lyriskt uttryck i ögonen.

-Mådä? invände Lurt torrt.--Exakt, svarade Sonny. Jag blev jagad till fots ända från agent Fyllhicks bostad och till rymdfältet. Där exproprierade jag ett litet skepp, tyvärr utan att i förväg hinna införskaffa nödiga handlingar. På så vis blev jag av med Lasern, men fick atsnetianska polisen efter mig i stället. Högst pinsamt för en lagens och ordningens väktare. Nå, man har ju skrivit under Rymdhjältekontraktet. Jag lade mitt skepp i några halsbrytande manövrer. Polisen var tillräckligt skicklig för att kunna följa efter mig, men eftersom de inte hade skrivit på Kontraktet blev de beklagligtvis krossade till mos av accelerationen. Ett par tappra ordningsbastioner mindre vilket i och för sig är tråkigt. Å andra sidan belastas statskassan i framtiden med ett par pensioner mindre, för vilket jag hoppas på en riklig bonus. Dessutom räknar jag med att deras efterträdare av pur tacksamhet i förening med vissa medel skall se sig nödsakade att förstärka min kassa något litet.

--Minsann? sade Lurt menande.

--Just, svarade Sonny. Under min vilda flykt råkade jag förresten passera Dysterplan, där Bengans helvetesmaskin just höll på att ta form. Eftersom han är ombord igen antar jag att den är färdig, och att vi är beredda att kassera in resultatet av era ansträngningar, så att jag i alla fall hade anledning att återförena mig med er?

--Tyvärr, sade Lurt. Det är en tråkig historia. Bengan kom ombord för inte länge sedan. Han är alldeles bakom flötet, med förlov sagt. Vi misstänker att de lömska, förkastliga, vedervärdiga, vämjeliga, motbjudande,

tölpaktiga och allmänt ouppfostrade longobarderna har huggit sin

lömska etc. klor i honom.

--Hudå, genmälde Sonny.

--Precis, svarade Lurt precist. Han kom ombord och började vräka ur sig, inte de goda, patriotiska, realpolitiska floskler som han genom posthypnotiska suggestioner betingats att recitera när någon förhör sig om hans politiska uppfattning, utan subversiva, undergrävande, anarkistiska, kommunistiska, nihilistiska, fascistiska, lagochordninguppryckande, brottsliga genomtänkta tankegångar som det verkligen är synd och skam att man skall behöva höra från en nostransk agent. Brottstänkande kort sagt. Det är skräp med ungdomen nu för tiden, som inte kan stå emot litet fientlig propaganda. Annat var det...

--Jaja, avbröt Sonny. Men som tur är har vi ju ombord på Mördarn en installation för helauto- matisk snabb, lömsk och effektiv hypnotisk motindoktrinering för dem där hava avfallit. Varför har ni inte använt den?

--Jag nämnde den saken för Smil, svarade Lurt. Han var just då en pytonorm som höll fast Bengan, så det gick inte att diskutera saken utan att han hörde det. Omtöcknad som han var slog Bengan mig i huvudet när han fick höra våra planer. Hade jag inte skrivit på Rymdhjältekon- traktet kulle jag ha varit en liten våt fläck nu.

--Vilket inte skulle ha påverkat din intelligens nämnvärt, sade Sonny maliciöst. Det är skräp med ålderdomen nu för tiden, som inte tänker på att diskutera sådana saker så att det tilltänkte offret inte hör på. Annat var det på den gamla goda tiden.

Lurt morrade lätt, men visste bättre än att säga

emot en överordnad.

--Kaffet är klart, Nick, hördes Saatanas röst från pentryt. Ett splitter nytt recept. En böna på tio liter vatten, så du inte blir upphetsad. En nypa vaniljsocker, en gnutta valeriana, tio burkar sömntabletter, så du inte skall stå hindrande i vägen för den nya ordningen...

Sonny gjorde en ful grimas, vilken som tur var inte syntes ut i pentryt.

--Du glömmer väl inte cayennepepparn, Bengan? ropade han.

--Cayennepeppar? Ånej, den sortens kapitalistiska vulgariteter tillhör det förflutna för min del. Jag har börjat ett nytt liv. Det förflutna ligger i spillror. Inget mer löneslavande för de nostranska utsugarna! Flower power! Den blomsterprydda gondolen gled...

Nick Sonny avhöll sig med en kraftansträngning från att kräkas på mattan, på samma sätt som ni, käre läsare, förmodligen med en kraftansträngning avhåller er från att kräkas på denna bok.

--Upp till kamp emot kvalen, gnolade Saatana glatt, tänk om, Nick! Vänd om från din fördärvliga bana! Än finns det hopp! Kom till Longobardiska Ligan! Jag är så glad att jag är longobard! Förfäras ej, du lilla hop! Gå varsamt, min longobard!

Sonny var synnerligen upprörd i djupet av sitt hjärta.

Då Saatana kom in med kaffet, omformade Senil sig till en snubbeltråd med högst tillfredsställande resultat för honom själv. Sonny suckade. Det godmodiga munhuggandet kunde gå honom på nerverna ibland. Nu fick han klara sigutan kaffe. Å andra sidan fick han också klara sig utan de tio burkarna sömntabletter, som skulle ha banat väg för longobardernas respektlösa makt- övertagande.

--Bengan, röt han som ett piskrapp (för att använda en liknelse från tiden innan man lyckades lösa problemet med ljudbangar och som en biprodukt fick fram ljudlösa piskor), kom hit!

Longobarderna hade tyvärr (ur deras egen synvinkel) haft mycket kort tid på sig att omskola Bengan Saatana. Alla reflexer hade de inte lyckats utrota. Då han hörde ett framrytet kommandorop flög han automatiskt upp i givakt.

--Se mig i ögonen, sade Sonny.

Bengan gjorde så.

--Slappna av, Bengan, fortsatte Sonny. Slappna av. Longobarderna är skurkar... Longobarderna är skurkar... Longobarderna är skurkar...

Bengan Saatana började vinda med ögonen.

-Du är patriotisk, du är patriotisk, du är patriotisk, fortsatte Sonny.

--Flamma stolt mot dunkla stjärnmoln, nynnade Saatana. Måtte fanan brinna som...

—Käften, fräste Sonny. Första raden var riktig, fortsatte han mjukare. Men de andra dumheterna måste vi få ur dig. Säg efter mig: Leve Nostra... Leve Nostra... Leve Nostra...

Bengan Saatana brast i häftig gråt, ett offer för motstridiga känslor. Den longobardiska indoktrineringen hade inte gått särskilt djupt, men han hade en hemsk hemlighet att bära på. Han bölade som en stucken blåval.

--Nick, snyftade han, det är hyggligt av dig att vilja vända tillbaka mig igen, men du vet inte hela

sanningen. Orsaken till att jag lät longobarderna omvända mig. De ... de... Han försökte ta sig samman. De ... brände upp ... min legitimationshandlingar ... Nick, jag är obefintlig. En nolla. Tji och intet. Nick, du ser en dropout framför dig. Allt hopp är ute.

Sonny stirrade klentroget på honom.

--Bengan, sade han långsamt, nog för att jag visste att du saknade föreställningsförmåga, men att du var så himla tjockskallig kunde jag inte drömma om. Kom du verkligen inte ihåg att alla handlingar du hade med dig ned på Atsnet var falska? De äkta ligger i trygg förvar i Mördarns kassavalv.

Saatana rullade med ögonen och föll ihop medvetslös. Glädjechocken hade blivit för mycket för honom.

--Jala, sade Sonny, ta tag i hans fötter så kånkar vi in honom till apparaten för en sista avputsning. Sedan får vi se om några lömska upprorsmän kan locka honom bort från den rätta vägen igen. Och du, Smil, sade han, kan sätta på kaffepannan. Gamla stilens recept, tack!

*

Det saknades bara kandelabrar vid bårens övre och nedre ändar för att den skulle bli traditionell. Och det borde ha funnits blommor, tänkte Nick Sonny, liljor och vaxblommor som fyllde luften med en kväljande doft, rökelse kanske, och en pampig kyrkokör som fyrstämmigt stämde upp några högtidliga ord de inte trodde på.

Ty det var fullbordat. Den gamle Adam i

Bengan Saatana hade dött Den personlighet som longobardernas behandling hade frammanat var död och begraven. Hans sinne var nu rent och vitt såsom snö (för att använda en liknelse från tiden innan de allt svårare nedsmutsningsproblemen gjorde all snö i hela galaxen grå).

Han vilade med ett fridfullt leende på läpparna. Sonny, Senil (i normal form igen) och Lurt stod runt honom med förväntansfulla miner. Hade behandlingen lyckats? Hade de renat honom från alla orena, vänstervridna tankar och återbördat honom i den galaktiska civilisationens tukt och förmaning?

Några oklara ljud hördes från hans läppar. Sonny böjde sig ned och hörde vad Saatana ville ha sagt.

--Die Fahne hoch, viskade Saatana. Die Reihen dicht geschlossen...

-Kosmosanden ske lov, sade Sonny andäktigt. Kamrater, förlossningen är vunnen. Han har ryckts ur den lede fiendens klor. Jublen!

Man jublade.

--Fröjdens!

Man fröjdades.

--Hysen glädje i edra hjärtan!

Man hyste glädje i sina hjärtan.

--Och nu när vi är klara med formaliteterna, sade Nick Sonny, så kanske någon av er kan hälla en hink kallt vatten över huvudet på honom, så han kvicknar till och kan sätta sina pånyttfödda insikter i verket.

Man gjorde så.

Därefter bänkades man på nytt kring kaffepannan.

--Kamrater, sade Nick Sonny. Stora tider stundar. En gudom fattar mig, det bor en gud i sången.

--Å fasen, väste Senil till Lurt. Skall han börja sjunga, så får jag nog omforma mig till något dövt.

--Jag ser en syn! fortsatte Sonny. O lyssnen till orden! Det dånar i jorden, det flammar i skyn.

--Kombinerade syn- och hörselhallucinationer, viskade Lurt tillbaka. Vi får hoppas de går över snart. Annars går hela projektet åt pipan, som så många gånger förr.

--Upp männer till striden! öste Sonny på. Kära kamrater, även om jag uppskattar era förenade ansträngningar att försöka åstadkomma något vettigt under min frånvaro, vartill jag ju var nödd och tvungen av synnerligen trängande plikter, så måste jag nog konstatera att era planer var i primitivaste laget. En helvetesmaskin är ett alldeles för grovt vapen mot den fiende vi har att göra med. Man skjuter inte löss med luftvärnskanon.

—Mummel mummel, mumlade de övriga motvilligt instämmande.

Men misströsten icke! Min knivskarpa intelligens står odelat till Nostras förfogande, så effektiva utpressningsmetoder som vår -- eller åtminstone min -- kära hemplanet förfogar över. Jag hade tänkt mig att vi skulle kunna göra så här. Tissel tissel...

Fyra huvuden med olikartad utformning lutades mot varandra över bordet.

--Tissel, slutade Sonny. Nå?

--Onekligen en okonventionell infallsvinkel,

medgav Lurt. Det bör kunna gå, med litet tur i förening med allas vår omättliga tapperhet och oräddhet.

--I subtilaste laget för mig, Nick, sade den nyåteromvända Saatana. Jag föredrar rejäla tag. Pang på käften och inte mer med det. Men om du nödvändigtvis vill så.

--De rejäla tagen ser vi redan vart de höll på att leda dig, invände Senil syrligt. Jag är helt inne på din linje, Nick.

--Då så. Lurt, du kanske vill bereda de nödvändiga ingredienserna. Smil som är bra på kamouflage kan göra i ordning några lämpliga förklädnader. Bengan kan gå ut och tala med Fröfln. SKUMmet kommer att få spela en viktig roll i aktionens slutskede. Upp till kamp!

--Emot kva ... började Saatana, men hejdade sig förläget vid de misstänksamma blickarna från de tre andra. Emot det lömska, longobardiska packet, menar jag förstås, skyndade han sig att tillägga. Han gnuggade sig i ögonen. Han upplevde en lätt identitetskris efter alla indoktrineringsom- gångar. --Ske alltså, sade Sonny. Verkställ! 9

--Nå, sade Nick Sonny uppfordrande. Är jag inte vacker?

De övriga övervägde om de skulle svara sanningsenligt på denna fråga eller om de skulle ljuga och rädda sitt skinn.

--Säkert en effektiy förklädnad, sade Lurt undvikande och precist.

Och nog var den effektiv. Någon riktigt genuin longobardförklädnad hade varit svår att hitta i Mördarnas maserkingsförråd (det hade kunnat verka misstänkt annars), men det man hittat stod inte långt efter. Sonny var

utklädd till en lejonmänniska på planeten Centrifugalis, med yvig man kring huvudet och hakan och med en buskig svans.

Lurt hade iklätt sig en synnerligen naturtrogen galaxhippieuniform. Senil behövde ingen annan förklädnad än den han med sin speciella förmåga kunde skaffa sig. Inte heller Saatana behövde förklä sig, då ju longobarderna trodde att han var en av dem.

--Kamrater, sade Sonny. Vi står nu inför ett avgörande ögonblick i våra respektive liv. Inför ett ögonblick, då galaxens öde vilar i våra händer. Ett ögonblick, som tusentals -- eller åtminstone ett par stycken -- läsare av skräplitteratur har dreglat sig fram mot i from förväntan, genomlidande kapitel efter kapitel av usla pennskriverier, upprörande våldsscener och mycket mindre porr än de har

väntat sig, för att få veta hur det skulle gå. Skall vi äntligen lyckas gäcka de upproriska planerna och återinföra lag, ordning och regelrätta väpnade konflikter i galaxen? Skall longobardernas uppsåt gå om intet? Eller skall vi ömkligen gå i putten och tillspillogivas i ett modigt, heroiskt och idiotiskt försök att tjäna vår, eller rättare sagt min, planet? Skall galaxen gå under i kaos, elände, anarki och frihet? Är det hovmästaren som är mördaren?

--Kamrater fortsatte han, jag litar på att varje man gör sin plikt, ja, att varje man är villig, riktigt längtar sig fördärvad efter att få ge sitt yttersta samt sig ut i striden och bjuda fienden stången, med tanke på de stora ekonomiska fördelarna om de gör sålunda och än mer med tanke på de stora nackdelarna i fråga om fysisk smärta om de inte gör det.

--Kamrater, bladdrade han vidare, jag skulle kunna tala uppmuntrande, stärkande, eggande, patriotiska och tomma ord till er hur länge som helst, jag skulle kunna göra vad som helst för er, eller för vem som helst, bara jag kunde smita ifrån det här uppdraget eller åtminstone uppskjuta dess genomförande något litet till. Men då denna kalk icke vill gånga ifrån mig, ser jag ingen annan råd än att vi får skrida till handling så snart jag bytt kalsonger och stoppat i mig en massa koltabletter.

--Hör! Hör! mullrade Bengan Saatana, som var den ende som blivit uppeldad av detta tal, men så saknade han också föreställningsförmåga. Därefter väckte han Senil och Lurt, som aldrig riktigt förstått att uppskatta Nick Sonnys retoriska begåvning.

*

Lugnt och stilla gled Mördarn ned genom Atsnets atmosfär. Ombord satt de fyra trogna vännerna och försökte göra ett gott och förväntansfyllt intryck på varandra. Det lyckades dåligt.

Jala Lurt ägnade en beklagande tanke åt de grundliga Ctulhyanastudier han aldrig hann ägna sig åt. Nick Sonny tänkte på alla schyssta fajter han lyckats hitta på en förevadning att hålla sig borta från. Smil Senil tänkte efter, vilken förklädnad som skulle vara minst ägnad att dra på sig någon eldgivning. Bengan Saatana tänkte som en tröskmaskin.

Av någon anledning utnyttjade man inte Mördarns hela kapacitet i fråga om topphastigheten. I själva verket faktiskt kröp man fram. Men till slut gick det inte att komma ifrån det längre: man var framme. Mördarn lade sig tillrätta i en liten diskret betonggläntа.

Ännu mer diskret hade Skum 9 redan tagit mark och kamouflerat sig till ett huskomplex.

Pröfln Tell och hans bastana mannar låg nu utspridda i alla trappuppgångar i närheten. En förbipasserande skulle ha tagit dem för några av de fyllon som då och då brukade vilja värma sig, men tji vad de bedrog sig. När man kommer upp i de höga grader, som dessa elittrupper hade tilldelats, så är man inga fyllon. Möjligen pokulerar man litet.

*

--Nå, väste Nick Sonny. Klara?

--Klara, svarade de andra tre i korus.

--Färdiga?

--Färdiga.

--Riktigt säkert?

--Jadå.

--Usch då. Ingen förevändning där heller. Nå, har ni satt in näsfiltren?

--Jamän.

--Nåväl. Eftersom jag inte kommer på något pampigt att säga heller, så avdelning framåt -- smyg!

De gick till synes obesvärat fram till den kritiska dörröppningen. Åtminstone intalade de sig att de nog såg obesvärade ut.

I gåsmarsch gick de in i farstun. I gåsmarsch gick de ned i källaren och fram till den låsta dörren, först Sonny, sedan Lurt, Senil och sist Saatana. Att Saatana gick sist var dåligt uträknat, eftersom han var den ende av dem som kunde lösenordet.

Sonny sade något, som hos en vanlig dödlig skulle ha kallats en svordom, högg Saatana i örat och släpade fram honom till dörren. Denne muttrade något ohörbart för sig själv. Han skulle ha kunnat göra mos av Sonny, men så gör man inte mot en överordnad. Inte om man hoppas på en fortsatt karriär.

Han lyfte sin kraftiga, muskulösa näve, knöt den och knackade med knogarna en invecklad serie långa och korta slag på dörren. Med ett spöklikt, stämningsförhöjande gnissel gled den långsamt upp. Ett maskerat ansikte kom till synes i öppningen och viskade:

--Lösen!--Flusch ischka blummblumm, svarade Saatana. Tjuutinen parakamtjatka filibombombom.

--Och de andra tre?

--Dem går jag i god för, sade Saatana. Jag kanske får presentera den framstående hemlige age...

I sista minuten hann Nick Sanny täppa munnen till på honom.

--Vad de heter spelar ingen roll när de har så goda referenser, sade det maskerade ansiktet förbindligt. Kom in för allan del! Folk har redan börjat samlas.

Därefter fladdrade det åt sidan för att släppa in dem. Det var nämligen inte alls något maskerat människoansikte, utan en dödskalleliknande livs- form från en avsides planet i en skum stjärnhop, vars medlemmar länge fått en nödtorftig utkomst genom att ställa upp som statister i dåliga skräckfilmer.

De fyra undertryckte var sin rysning och gick in genom dörren. En lång trappa förde ned i jordens inre, eller rättare sagt i Atsnets inre, eftersom det var där de var, men så petnoga får ni väl ändå inte vara?

Steg för steg gick de utför, djupare ned i planetens innanmäte. Lurt hyste en defaitistisk tanke hur han skulle orka gå upp igen när uppdraget var färdigt, men tröstade sig med att han kanske inte levde då, eller att longobarden skulle vinna kanske och han själv hinna byta sida i sista momangen. Sådana långhåriga saker måste väl ändå ha några anordningar så de inte behövde gå upp, så slapp som ungdomen var nu för tiden?

Ansiktet flaxade fram bredvid dem och såg

gillande på deras bastanta vapen. Ha, tänkte Sonny, vänta ni! Grymta månde grisarna! Ni tror att det här blir välbehövliga vapen i den revolutionära kampen. Ni skulle bara veta vad de är laddade med!

Ansiktet sade ingenting. Ingen av de andra sade någonting heller. Alla fortsatte under en djup tystnad, som endast bröts av de dämpade explosionerna när Pröfln Tell och hans mannar sprängde sig fram genom hälleberget.

Omsider hade man hunnit ned till de nedersta regionerna, där Senil spionerat och Saatana blivit omvänd.

--Tjänare, Bengan! utbrast en subversiv drummel och kom fram till dem. Du har lyckats värva ett par

nykomlingar, ser jag.

--Just det, svarade Saatana. Det här är en fnoskig jeppe som öser bort sina livsdagar på att gräva i gamla arkiv och lort, och det här är den tappre hemlige ag...

--Det är rätt att göra uppror, skyndade sig Nick Sonny att avbryta honom, innan han hunnit prata bredvid sin breda mun. Avskaffa alienationen. Död åt borgarpacket. Mänskligheten och motsvarande grupper blir inte lyckliga förrän den siste byråkraten dinglar i den sista kapitalistens tarmar eller motsvarande organ, beroende på vilken planet han nu kommer från.

--Förbaskade frasradikal, sade den subversive drummeln. Så osammanhängande som du strör slagord kring dig i stället för att göra något kunde man tro att du var hemlig agent för Nostranska Kretsen och försökte spela revolutionär.

Nick Sonny hickade till.

--Nå, fortsatte drummeln. Får du bara litet skolning inom rörelsen så kan det nog bli folk av dig också.

--Darra byråkrater, viskade Sonny av bara farten. Snart sopas ni undan av ... av ...

--Av arbetarrådens interstellära makt, heter det, fyllde drummeln i. Vad menar du med att kalla oss byråkrater för resten? Och ställ undan den där stora puffran du har. Här är vi inga simpla, vulgära bombkastare. Talet börjar snart, slutade han.

--Tjo faderittan lambo, sade Sonny. Inte för att det låg så mycket i det, men han kom nu inte på något annat att säga. Ängsligt ställde han ifrån sig strålgeväret.

Longobarden gick därifrån. Illa kvickt ryckte Sonny till sig geväret igen och kramade om det som en länge saknad vän.

Ordföranden klev upp på ett bord.

Simpelt, tänkte Sonny.

--Kamrater, sade han (Ordföranden alltså). Idag skall jag inte gagga så mycket som jag brukar, för det är viktiga saker på gång. Vi står just i begrepp att ta över galaxen!

Sonny genomfors av en patriotisk rysning och tänkte, att det nog trots allt var tur att han inte kunnat skjuta upp sitt ingripande längre.

--Om fem minuter, fortsatte Ordföranden, välter vi det gamla systemet över ända.

--Hurra, hurra! ropade allt folket så när som på fyra stycken.

Nu rann sinnet på Nick Sonny.

Han hoppade upp på ett bord. (Otäckt så snabbt man anpassar sig till populasens simpla

vanor, tänkte han. Men nöden har ingen lag.)

--Darra, era presumtiva oroselement! ropade han. Inte för att han visste vad "presumtiv" betydde, men litet fina ord skulle väl alltid imponera på draggen, tänkte han.

Han lyfte strålgeväret och lade an.

Lurt och Saatana gjorde sammalunda.

Senil omformade sig till en strålkanon. Han siktade noga.

De fyra tappra kamraterna öppnade eld.

Normalt skulle denna eldgivning ha gjort kål på hela Longobardiska ligan. Eftersom de befann sig i ett slutet rum, skulle värmen dessutom ha fått äggviteämnena i skyttarnas egna kroppar att koagulera, med synnerligen besvärande konsekvenser.

Men så dum var inte Nick Sonny, att han inte hade förutsett det. Det var inga vanliga strålvapen de hade. De bara såg ut så.

I själva verket var de laddade med nyspulver.

Ordföranden drog häftigt efter andan och hade äran vara den förste som nös.

I samma ögonblick brast väggen, och trupperna från SKUM 9 kom instormande under ledning av kapten Pröfln Tell. I likhet med Nick Sonny och dennes direkta underhuggare skyddades de av näsfilter.

De fyras vapen spred snuva och förödelse omkring sig. SKUMmisarna hade bara att gå runt och ta hand om de bedrövliga människospillrorna. Det gjorde de så gärna. På så vis fick de tillfälle att öva upp sin batongteknik och sin vältalighetsförmåga (Snorungar ha ha!).

*

--Bra gjort, gossar, sade Nick Sonny när operationen var över. Om ni nu snällt och oprovokativt drar er tillbaka i glömskan, så skall jag vid tillfälle ta kontakt med Nostra och rapportera och ta åt mig äran.

--Hum, sade kapten Tell. Han tänkte mer än så, men eftersom Sonny hade högre rang sade han det inte.

--Och när ni går, fortsatte Sonny, så kan ni vara vänliga och lämna kvar en av era mullvadsfarkoster. Det är för långt för oss att gå uppför trapporna.

--Men i våra mullvadsfarkoster finns det inte plats för fler än som kom hit i dem, invände Tell. Om ni lägger beslag på en, så blir fyra stycken av våra tappra gossar utan plats.

--Då kan de gå uppför trapporna, sade Sonny. Det är bara nyttigt för ungdom att få litet motion. Förresten har jag högre rang och tål inga invändningar. Håll mun, knekt, annars rapporterar jag till högre ort!

--Hum, sade Tell. Därefter vände han på klacken för att dölja sin upproriska min, kallade samman sina mannar och lämnade platsen.

--Tänk, grabbar, sade Sonny, vilka hjältar vi är ändå. Tänk bara med vilket okuvligt mod vi satsade allt på att slå tillbaka detta lömska hot.

De tre jublade instämmande. Alla små pliktförsummelser var glömda och förlåtna, eftersom de låg på ungefar samma nivå alla fyra.

--Och nu, grabbar, fortsatte Sonny, kan vi snart börja tampas som vanligt igen. Ge laoschtjianerna

på nosen och så. Kul va?

--Jätteball. Nick, sade Saatana. Jag riktigt längtar efter att få göra ett rejält dagsverke igen. Nyspulver är i mjäkigaste laget för mig.

--Ehuru nog så effektivt när det gäller, påpekade Lurt precist. För min del skulle jag gärna vilja dra mig tillbaka. Jag är ju i alla fall sjuttio år och en god bit över militär pensionsålder. Du kan väl lägga ett gott ord för mig hos höga vederbörande, va, Nick?

--Trodde du va, gubbtjuv? genmälde denne glatt. Ånej, så roligt skall vi inte ha det. Håll gamlingarna i frontlinjen, så spar vi in pensioner. Skam och nesa drabbar en här, då i fylkingespetsen framom de gamle man ser ynglingen slå sig på tummen.

--Och så, gossar, innan vi ger oss härifrån, fortsatte han, så får vi väl lov att städa upp efter oss. Eftersom vi inte fick med oss någon sopborste ser jag ingen annan rad än att Smil får forma om sig. Smil?

Intet svar.

--Smil?

Intet svar.

--Var håller den lilla rackaren hus nu igen? muttrade Sonny. Han är praktisk att ha ibland, men det är irriterande med livsformer som kan göra sig osynliga när de åker på städtjänst.

En taklampa darrade indignerat vid dessa insinuerande ord.

--Tittut! utbrast Sonny och pekade pä lampan. Du får nog lov att träna upp dina nervösa reflexer litet, Smil. Jag ger privatlektioner i Flummdisciplin för en rimlig summa -- rimlig ur min

synvinkel, alltså.

Lampan svarade inte på erbjudandet. Den nöjde sig med att sucka och omforma sig till en sopborste, varefter den med bister beslutsamhet grep sig verket an.

Medan han jobbade och slet satte sig de tre andra i ett hörn, tog fram en kortlek och började spela träkarl. Det var ju onödigt att mer än en slet ut sig. Dessutom fanns det ju bara en borste, och den klarade sig själv.

Senil jobbade och slet. Jobbade och slet.

Plötsligt slet han fram ett kuvert ur ett hörn. Kuvertet var igenklistrat. Det låg något i det. Vad? Ingen visste.

Senil såg misstänksamt på kuvertet. Det såg skumt ut. Var det månne viktigt? Ett hemligt meddelande från en eller annan fiende? En kodad order från någon överordnad? En penningförsändelse som någon glömt kvar?

Han återtog sin normala form, böjde sig ned och tog upp kuvertet. Han vägde det i handen. Hmmm...

Han gick fram till Nick Sonny, bugade sig, överlämnade kuvertet, omformade sig till en papperskniv och sprättade upp kuvertet. Om han omformat sig till något vassare skulle han nu ha haft sitt livs chans... Men bort falska tanke! Hans nuvarande arbete var alldeles för bra betalt.

Sonny grep ivrigt tillfället att avbryta spelet. Han satt nämligen med ganska dåliga kort på hand, men då han lade ned korten lyckades han blanda bort dem så effektivt att en omgiv skulle bli nödvändig.

Han tog emot kuvertet, väntade tills Senil hade

sprättat upp det, gav honom därpå en skarp order att återgå till arbetet och inte stå där och hänga, tog ut innehållet, vecklade upp det och började läsa. Under läsningen gav han klara belägg för att även andra släkten än Smil Senils i viss mån kunde omforma sig, i varje fall när det gällde att förlänga ansiktet. 10

Detta är det brev som Nick Sonny läste i Longobardiska Ligans sprängda högkvarter (efter vad han trodde), sedan Smil Senil hade städat fram det och därmed givit honom tillfälle att fuska bort sina dåliga kort:

Från: Atsnets Lokala Samorganisation av Longo- bardiska Ligan.

Till: Misslyckade agenten Nick Sonny och hans lika misslyckade medhjälpare.

Angående: Misslyckat försök att gäcka Longobardiska Ligans planer att ta över galaxen. Detta brev har för er operations inledande lagts i ett hörn i förhoppning att ni skall hitta det där när ni är klara, eftersom agent Sonny säkert är plikttrogen nog att låta någon underordnad städa upp efter sig.

Hejsan svejsan gamla galoscher!

Nu är ni allt bra stöddiga va? Tror ni har gjort något va? Det har ni inte. Tråkigt. För er.

Ni tror ni har sprängt Longobardiska Ligans högkvarter va? Det har ni inte. Tråkigt. För er.

Om ni och er organisation haft tillräckligt skickliga spioner för att ta reda på något om oss och vår organisation, så skulle ni ha fått reda på att Longobardiska ligan inte har något högkvarter. Förargligt va?

Det ni sprängt var bara en liten lokalbas. Men det gör ingenting, för vi har så många andra. På varenda bebodd planet i hela galaxen, närmare

bestämt. Plus en till på Atsnet, som ni inte visste om.

Och den här basen som ni sprängde kan ni gott ha. Den var nämligen avsedd för det. Att bli sprängd av er, alltså.

Så Nostra och Laosch och alla andra maktcentra kunde sitta med armarna i kors och lita på att ni klarade skivan åt dem.

Det gjorde ni inte. Tråkigt. För er.

Om ni undrar, så var det vi själva som spred ut uppgiften att den här basen skulle vara vårt högkvarter. Så Nostra och Laosch och alla andra mygelcentra kunde sitta med armarna respektive tentaklerna i kors medan ni jobbade åt dem och vi tog över galaxen. Förarligt va? För er.

Ni är ena riktiga slöfockar förresten. Vi fick själva sätta in en av våra hemliga agenter för att få Sonny att tänka på sina plikter litet och komma igång med att bekämpa oss någon gång. Det visste ni inte, va? Att Svarte Lasern var en av våra agenter? Så tråkigt. För er.

Så nu har vi tagit över galaxen. Nostranska Kretsen, Laoschtjianska Komplexet och alla andra imperialistiska härvor är minnen blott. Så tråkigt. För er.

Om ni går uppför trappan eller gräver er ut genom berget spelar ingen roll. Vi har vakter överallt. Som tar hand om er. När ni kommer ut. Förargligt va?

Men häng inte läpp för den sakens skull! Ni får välja. Antingen går ni över till oss och låter omskola er. Eller också återvänder ni till Nostra. Vi har nämligen gjort om den kära gamla planeten till en zoologisk trädgård att förvara gamla perukstockar i, vilket noga räknat innebär att vi

inte har gjort om den alls. Bara hindrat den från att sätta sig på nya, djärva världar. Så det så.

So long!

LL

Nick Sonny var inte bara lång i ansiktet när han läst igenom brevet. Han var även blek. Hans underläpp darrade. Det gjorde den aldrig på en nostransk agent, men eftersom Nostranska Kretsen inte fanns kvar så var han ju inte nostransk agent längre utan kunde ta sig vissa friheter.

Utan ett ord räckte han över brevet till professor Jala Lurt, som högt läste upp det. Till Senils och Saatanas uppbyggelse.

När han läst färdigt lägrade sig tystnaden över nejden.

Genom hålet som SKUMmisarna hade sprängt ned genom berget hördes en ensam fågel av någon enstaka ras, som planetens alla avgaser ännu inte lyckats utrota.

Senil hade omformat sig till en sophög, för så kände han sig.

Saatana spelade förstrött på läppen. Lurt satt och reciterade halvmumlande Euklides för sig själv.

Kortspelet hade fallit i fullkomlig glömska.

Städningen hade fallit i ännu fullkomligare glömska. Hade longobarderna tagit över stället, så kunde de sannerligen få sköta om jobbet själva.

Nick Sonny världsbild störtade samman, men bara litet grand. Han hade ställts inför en skiljeväg, ett val. Men i grund och botten visste han från första början att han inte hade något val.

En gång FAAN, alltid FAAN. En FAAN är ren i tanke, ord och gärning. En FAAN gör sin plikt

mot Kosmosanden, mot fostergalaxen och mot alla pampar. I synnerhet mot alla pampar, för det fick han betalt för.

Han måste återvända. Till Nostra i tid! Han måste hem, måste möta Elihu Burnscar ansikte mot ansikte och inkassera sitt arvode. För så småsnål kunde väl ändå inte Burnscar vara, att han lät ett sådant här litet misslyckande inverka på den saken? Själva Nostra skulle ju i alla fall tydligen vara oförändrat, och alla fientliga hot undanröjda till på köpet. Tyvärr till priset av att även Nostras hot mot fienden undanröjdes, men man kunde

ju inte få allt här i galaxen.

Han reste sig iskallt. Med bergfast beslutsamhet gick han fram till mullvadsfarkosten som SKUMmisarna lämnat efter sig, satte sig vid kontrollerna och slog på motorn. De andra tre var för apatiska för att röra sig, och Nick Sonny var alltför upptagen av att anpassa sig till den nya situationen för att ägna dem en tanke.

Han lade in växel och började borra sig upp mot solskenet, mot den fria utsikten mot den galax han hjälpt sin planet att tappa kontrollen över. 11

Överresan till Nostra var händelselös, vilket var mycket ovanligt för Nick Sonny.

De longobardiska vakterna hade tagit emot honom när han kom upp till marken, hade inte rört en min när han tillkännagav sin avsikt att återvända till Nostra utan bara stuvat in honom i en markfarkost och kört honom till rymdfältet, där rymdskeppet Sven Hedin låg och väntade på att föra de sista hårdnackingarna hem till det fallna imperiets ännu slående hjärta.

Sven Hedin hade mellanlandat på ett antal planeter längs vägen och plockat upp fler Fritt Arbetande Alerta Nervknippen och en och annan bofast agent. Återseendet de gamla kämpaglada kamraterna emellan blev dock något dämpat.

Till slut hade man landat på kära gamla Nostra med dess myllrande städer, fast de myllrade liksom litet lugnare nu, med dess rekreationsom- råden och väldiga museer, nav och centrum för... nävisstnä, inte det nu längre inte.

Nick Sonny stod på rymdfältet och funderade på, om han först skulle ge sig hem och tömma brevlådan, eller om han skulle fara direkt till Burnscar. Det blev Burnscar. Han kanske skulle bli skjuten där, och i så fall var det onödigt att redan ha grämt sig över obetalda räkningar.

Han fick ett iskallt mottagande. Det låg liksom inte någon riktig värme i Elihu Burnscars leende, när han sade:

--Jaha du, Nick, du har pallrat dig hit nu. För att få ut ett arvode antar jag. Anser du att du har gjort dig förtjänt av det?

Sonny funderade på om det hade varit dumt av honom att inte låta omskola sig till det nya, longobardiska samhället som nu dominerade hela galaxen utom själva Nostra.

--Ähum, sade han. Hrm...

--Du behöver inte besvära dig med att svara, sade Burnscar. Du får ändå inte vad du själv anser att du gjort dig förtjänt av, utan vad jag anser att du har gjort dig förtjänt av. Jag satt just och bläddrade i straffbalken för att se om jag kunde hitta något när du kom in.

Det hade varit dumt av honom att inte låta omskola sig. Nå, nu var det för sent. Nick Sonny förstod att hans stund var kommen. Han hade inte längre någon framtid.

En sista gång samlade han allt sitt mod och sade:

--Har jag gjort bort mig nu igen?

--Hm, sade Burnscar.

--Nå, sade Nick Sonny. Om inga andra utsikter väntar mig, så måste jag åtminstone få ljuga dig full en sista gång.

--Kör i solvind, sade Burnscar.

-Käre Elihu, sade Nick Sonny. Detta är den femtioelfte gången jag talar till dig i detta kontor, där så många beslut, vilka har format Nostras historia, har fattats. Varje gång har jag gjort det för att med dig diskutera någon fråga som jag ansett berör nostranska intressen.

—Det vill säga, avbröt Elihu Burnscar, att du velat bortförklara någon ynklig tabbe och försöktfå betalt ändå.

--Avbryt mig inte, sade Nick Sonny. Det tål jag nämligen inte.

--Vid alla beslut som jag har fattat i mitt offentliga liv har jag alltid försökt göra vad som var bäst för Nostra. Jag har betraktat mina egna intressen som gemensamma med Nostras.

--Det kan tolkas på två sätt, sade Burnscar.

--Avbryt mig inte, sade Nick Sonny. Under detta långa och svåra uppdrag har jag ansett det vara min plikt att hålla ut, att göra varje möjlig ansträngning för att föra det lyckligt i hamn och få bra betalt.

Under de senaste minuterna har det emellertid blivit klart för mig att jag inte längre har en tillräckligt stark militär bas i galaxen för att fortsätta dessa ansträngningar.

--Det kan du klappa dig i baken på att du inte har, sade Burnscar. Den stormakt du försvarade finns inte längre. Buhu!

--Sedan nu denna bas alltså har försvunnit, fortsatte Nick Sonny, anser jag nu att det inte tjänar något till att förlänga denna smärtsamma process.

--Menar du att du tänker hänga dig? frågade Burnscar. Hans ansikte lystes upp av ett hjärtligt leende.

--Nej, jag snackar bara, svarade Nick Sonny. Jag skulle i och för sig ha föredragit att fortsätta till slutet, vilka personliga själskval det än hade inneburit. Men Nostras intressen måste alltid komma före personliga överväganden.

--Då menar du att du tänker hänga dig, konstaterade Burnscar.

--Jag har aldrig varit en smitare, invände Nick Sonny. Att lämna min post i FAAN innan jag dött en våldsam död på ärans fält strider mot varje instinkt i min kropp. Men som Fritt Arbetande Alert Nervknippe måste jag sätta Nostras intresse först.

--Varför gjorde du inte det medan du var i tjänst? frågade Burnscar maliciöst.

--Då vi blickar mot framtiden, sade Nick Sonny lyriskt och undvikande, är den första viktiga uppgiften att börja läka Nostras sår, att lämna den senaste tidens bitterhet och splittring bakom oss och att återupptäcka de ideal vi delar som ligger oss om hjärtat för vår styrka och vår enhet som ett stort och fritt folk.

Burnscar gäspade.

--Genom att handla på detta sätt, fortsatte Nick Sonny, hoppas jag att jag har påskyndat den läkningsprocess som Nostra så förtvivlat väl behöver.

--Genom att handla hur då? undrade Burnscar. Genom att hänga dig?

--Jag beklagar djupt de skador jag kan ha orsakat under det händelseförlopp som ledde till detta beslut, sade Nick Sonny i stället för att svara på frågan. Jag vill bara säga att om en del av mina bedömningar var felaktiga -- och en del var felaktiga...

--Eller rättare sagt allihop var felaktiga, kompletterade Burnscar.

--... så så gjordes de i vad jag vid denna tid trodde var Nostras bästa intresse.

--Varvid du ansåg att Nostras bästa intresse krävde att du räddade ditt eget skinn och fick en

fet check på köpet

--Jag lämnar detta uppdrag med beklagande över att inte ha fått avsluta det som jag velat, men med tacksamhet över att jag har fått privilegiet att tjäna dig, käre Elihu, som Fritt Arbetande Alert Nervknippe under de senaste åren.

--Tidigare har du kanske lyckats smickra dig till en och annan extradusör från mig, sade Burnscar. Men det är slut med sådana fasoner nu. Jag har inga pengar kvar, nämligen

Inte ens detta fasansfulla besked kunde hejda Nick Sonny, när han väl kommit i gasen.

--Dessa år har varit en betydelsefull tid i Nostras och i Vintergatans historia, fortsatte han. Det har varit en tid med gärningar som vi alla kan vara stolta över, gärningar som representerar mina och dina delade ansträngningar.

--Fast det pajade ju på slutet, förstås, sade Burnscar.

--Men de utmaningar som ligger framför oss är lika stora, fortsatte Nick Sonny oförtrutet, och även de kommer att kräva stöd och ansträngningar av ... och ansträngningar av...

--Kyl ned dig. Vi kan ta det lugnt nu när vi bara har en planet att bekymra oss om.

--Vi har avslutat Nostras alla interstellära krig.

--Eller rättare sagt longobarderna har avslutat dem.

--Men i arbetet med att säkerställa en varaktig fred i världen...

--I den enda värld vi har kvar. Hulk hulk!

--... är de mål som ligger framför oss ännu mer vittgående och ännu svårare.

--Hur så?

--Vi måste avsluta fredsarbetet så att nostraner och alla planeters folk...

--Gagga lagom. De andra planeterna har vi ju ingenting att säga till om på längre.

--... kan säga om denna generation, vår generation, att vi inte endast avslutade ett krig utan förhindrade framtida krig.

--Eller i varje fåll hindrade oss själva från att föra krig interstellärt. Visste du att den nya pangalaktiska regimen har dragit in alla nostranska rymdcertifikat?

--Vi måste ha som vårt mål att vända oss bort från krigsproduktion mot ökad produktion för fredliga ändamål.

--Eller också, kom Burnscar på, kan vi ju återgå till förgoldondiska traditioner och börja kriga mot andra trakter på själva Nostra...

Han tog fram papper och penna och började göra ivriga anteckningar.

--Elihu, du hör ju inte på, sade Sonny kränkt. Ljuger jag inte bra kanske? Här på Nostra är vi så lyckligt lottade, att större delen av makthavarna inte bara har frihetens gudagåva utan också medel att leva fullt och väl -- i synnerhet fullt -- och med galaktiska mått till och med ett liv i överflöd. Vi måste emellertid pressa på vidare mot målet ... pressa ... pressa...

Under lång tid har jag delat denna eras stormiga historia, avslutade han.

--Och hjälpt till att avsluta den, muttrade Burnscar.

--Jag har kämpat för det jag trott på kunde betala sig. Jag har efter bästa förmåga försökt

uppfylla de förpliktelser och möta det ansvar som anförtrotts mig.

--Fast förmågan varit skral.

--Ibland har jag misslyckats och ibland har jag inte lyckats, men jag har alltid hämtat styrka ur något gammalt pekoralistiskt citat som är så pinsamt dåligt att jag inte vill besudla dina öron därmed, käre Elihu.

--Humhum.

--Jag lovar dig i kväll...

-Nog snackat, Nick. Att du är en mästare på tomma fraser visste jag redan. Nu är det min sak att läsa upp en sak för dig.

Elihu Burnscars ansikte klövs av ett sadistiskt leende, när han sträckte ut handen efter Nostranska Straffbalken.

Nick Sonny svalde hörbart.

--Du kanske känner till det här stället, Nick, sade han. Kapitlet om rymdhjältars behandling och sista paragrafen i Rymdhjältekontraktet, som du som bekant har skrivit under, vilket hittills har brukat rädda ditt liv. Hehehe.

Nick Sonny ställde sig i givakt, blek men fattad.

-Jag citerar, sade Burnscar. "Väl utfört uppdrag lönas med hurtfriska tillrop". Knappast aktuellt i det här fallet. "Medelmåttigt uppdrag lönas med att avrättningen sker smärtfritt." Det skulle du ha åkt på för länge sedan, Nick, om du inte haft så inflytelserika kontakter.

Sonny försökte anpassa sig. Livet efter detta kanske inte var så pjåkigt trots allt?

--Men den här gången kan vi i ditt fall bara tillämpa sista stycket, fortsatte Burnscar. "Alldeles

hopplöst bortschabblat uppdrag lönas med ett öde värre än döden: den skyldige tvingas tillbringa sitt återstående liv med att läsa dåliga space operahistorier."

--Mycket nöje, Nick. Din cell är redan iordninggjord och bokleveranserna kommer att ske regelbundet. Du för börja med de gamla mästarna -- Kern, Tubb, Fitzschkloff -- och sedan deras gelikar under seklers produktion. Som sagt, mycket nöje -- hehehehehe...

Burnscars skratt hade en omisskännligt hysterisk karriär. Men det skulle inte rädda Sonny från helvetet på Nostra.

Men kanske Flummdisciplinen skulle göra det?

Det var värt ett försök. Vad som helst var bättre än det fruktansvärda öde han enligt lagens bokstav gjort sig förtjänt av.

Hans händer rörde sig som ett flimmer. Inom kort låg Elihu Burnscar medvetslös i ett hörn. Nick Sonny kastade sig ut genom fönstret, snodde en markfarkost och gav sig i ilfart mot rymdfältet, förföljd av Nostras samlade poliskår.

Väl framme trodde han knappast sina ögons vittnesbörd. Var det inte gamla Mördarn som låg där, som han hade lämnat kvar på Atsnet? Hur hade den kommit hit?

Nå, förklaringen fick vänta. Han rusade fram till det kära gamla skeppet och kastade sig in genom luftslussen. Vart som helst, bara han kom bort från Nostra! All hans tidigare patriotism var som bortblåst.

Han låste omsorgsfullt luftslussen efter sig och gick in i styrhytten. Han slog på motorerna.

Eller rättare sagt, han vred på den knapp som

skulle ha slagit på motorerna.

Ingenting hände.

För sent upptäckte han sitt misstag.

Motorerna i det skeppet skulle aldrig lyda hans kommando mer. Inte heller skulle luftslussen öppnas för att han ville det.

Det var nämligen inte Mördarn. Det var Smil Senil. Mums.

Men Svarte Lasern levde lyckligt ända tills han gifte sig. Och hur det gick för Chiang Tse-tung vet jag inte, ty han hade som sagt ingenting med den här berättelsen att göra.

Så slutar denna historia.

SLUT